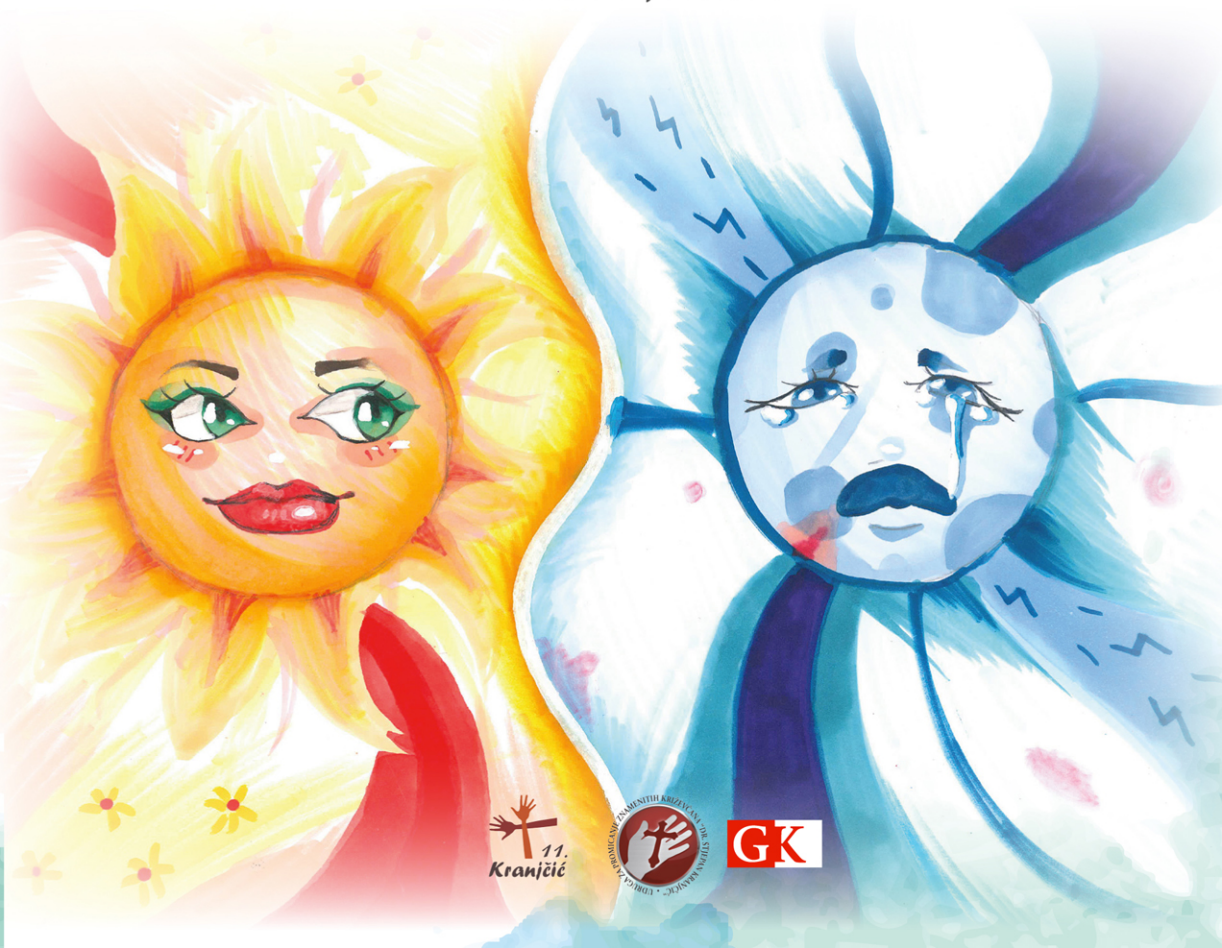

Potruga za pravednošću

11. Susrét hrvatskoga dječjega
duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić”
Križevci, 2022.

Potruga za pravednošću

11. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”

Izdavači: Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci i
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana
„Dr. Stjepan Kranjčić”

Za izdavače: Tomislav Bogdanović i Tanja Baran

Nakladnik: Glas Koncila

Za nakladnika: Branimir Stanić

Uredničko vijeće: Tanja Baran, Branimir Stanić, Sonja Tomić,
Martina Valec-Rebić

Urednica: Sonja Tomić

Lektorice: Martina Valec-Rebić, Danijela Zagorec

Korektorice: Tanja Baran, Martina Valec-Rebić

Naslovnica: Martina Kosar (7. r.): *Pravda i nepravda*

Likovno oblikovanje: Blaženka Matić

Priprema za tisak: Glas Koncila

Naklada: 700 primjeraka

Tisak: Grafički zavod Hrvatske

ISBN 978-953-241-672-5

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001133954.

Potruga za pravednošću

11. Susrēt hrvatskoga
dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”

Križevci, travanj 2022.

Adrijano Luketić (1. r.): *Mi smo maleni, ali pravedni*

Mentorica: Ksenija Marincel

Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice

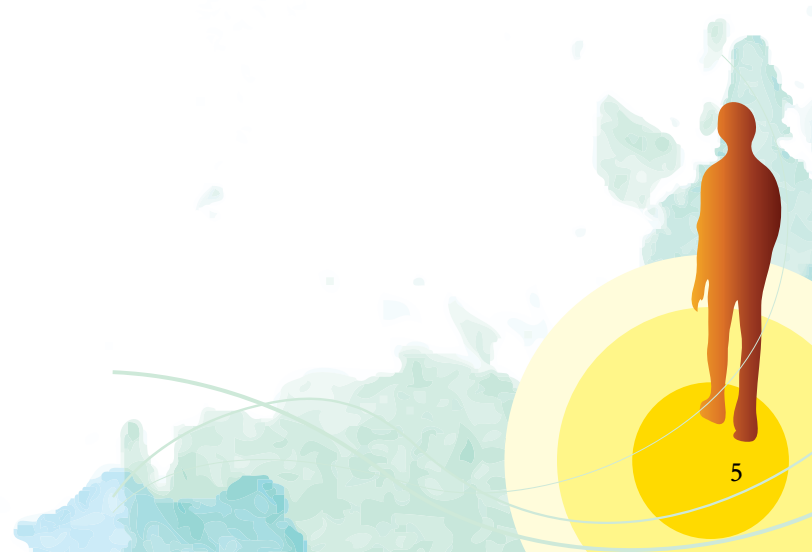

Na ovogodišnji natječaj, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2021., pristigla su 103 književna rada te 117 likovnih radova iz ukupno 65 škola s područja cijele Republike Hrvatske.

Na književni natječaj javilo se 97 učenika iz 40 škola te 1 učenik koji se na natječaj javio samostalno. Natječaj je obuhvaćao tri žanra: u žanru poezije pristigle su 53 pjesme, u žanru proze 45 radova i u žanru igrokaza 5 radova. Na likovni natječaj javilo se 116 učenika iz 44 škole te 1 učenik koji se na natječaj javio samostalno.

Članovi stručnoga ocjenjivačkog povjerenstva (za književni natječaj u sastavu: Sonja Tomić, Jasna Šego i Vojmil Žic; za likovni natječaj u sastavu: Sonja Tomić, Tomislav Buntak i Vojmil Žic), nakon što su pročitali i pregledali radove koji su im dostavljeni bez podataka o autorima, donijeli su odluku o rezultatima ovogodišnjega natječaja.

Povjerenstvo je odabralo širi izbor radova koji će ući u zbornik (59 književnih radova i 33 likovna rada) te uži izbor radova koji će biti nagrađeni (17 književnih i 6 likovnih radova).

Noel Lukačić (2. r.): *Sv. Josip – pravedan Marijin zaručnik*
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Sadržaj

Sonja Tomić: <i>Pravednost? U Bogu! U očima promatrača!</i>	11
Nagrađeni autori i radovi	19
Poezija: Najveća pravednost stiže s Neba	
Roza Božić, <i>Pravednost</i>	25
Neo Petrović, <i>Pravednost</i>	26
Greta Zamuda, <i>Kaj je pravica?</i>	27
Leo Marčec, <i>Rečite mi po provdi</i>	28
Sara Žulić, <i>Je to provda?</i>	30
Nikoleta Mađarević, <i>Pravednost</i>	33
Matea Pleše, <i>Pohvala Božjem stvaranju</i>	34
Una Bebek, <i>Pravdom do spasa</i>	36
Karlo Matijević, <i>Tišina</i>	38
Vincent Rafael Novak, <i>Moj deda</i>	40
Dunja Potočić, <i>Ah, pravednost!</i>	42
David Sobočan, <i>Životinje v meni</i>	44
Karla Stilinović, <i>Igra skrivača</i>	46
Karlo Abramović, <i>Pravednik živi</i>	47
Karlo Kalamiza, <i>Spomenek</i>	48
Martina Kosar, <i>Pravednost</i>	50
Neli Kutnjak, <i>Denes, zutra, fčera</i>	52
Tea Lončarević, <i>Vizija pravde</i>	54
Karmela Lukas Rušnov, <i>Pravednost</i>	57
Jana Horvat, <i>Provda</i>	58
Tea Tereza Jelinić, <i>Bez nje</i>	61
Marija Orešković, <i>Ljubav Njegova</i>	62
Nikola Kekez Tariba, <i>Pravda</i>	64
Nikola Kekez Tariba, <i>Pravda nije pravedna</i>	65
Nikola Kekez Tariba, <i>Prava pravda</i>	67
Proza: Hrabrošt, ljubav i pravednost	
Dora Rusak, <i>Pravednost</i>	71
Klara Škvorc, <i>To je bilo pravedno</i>	72

Magdalena Nadilo, <i>Vjera i pravednost</i>	74
Gabriela Tadić, <i>Nogometna lopta i pravda</i>	76
Erik Tilošanec, <i>Pravda i nepravda</i>	77
Borna Jakić, <i>Ljubav i dobrotu</i>	79
Marko Ružić, <i>Jean-Michel Nicolier</i>	80
Cindy Bingula, <i>Nisi pravedna</i>	82
Filip Bogdan, <i>Lejpo mi je</i>	84
Nikolina Halamić, <i>Nova učenica</i>	86
Tea Jakopić, <i>Za koga?</i>	88
Filip Kovač, <i>Put prema pravdi</i>	90
Kelly Leskovec, <i>Arigatō!</i>	92
Dominik Lukić, <i>Upitnici iznad moje glave</i>	93
Lana Makar, <i>Čokoladni keks pravednosti</i>	94
Karla Takač, <i>(Ne)pravda</i>	96
Lucija Hrgetić, <i>Pravednije je slušati srce nego razum</i>	98
Ariana Kraljić, <i>Shvatio sam</i>	100
Iva Matić, <i>Pravda</i>	106
Marta Novak, <i>Pravednost</i>	107
Gabi Pavlović, <i>Dobrotu vidim kao ljepotu</i>	108
Darija Bunić, <i>Kruh naš svagdašnji</i>	110
Sara Havojić, <i>Želim biti velik u svojim djelima</i>	113
Karolina Kalić, <i>Tko broji</i>	114
Lana Lučić, <i>Jakost pravednosti</i>	116
Uma Pajić, <i>Pravednost je divan dar Božji čovjeku</i>	118
Dorja Salopek, <i>Tri vrline</i>	112
Lara Sučić, <i>Počela sam s jedanaest</i>	121
Ante Šarić, <i>Pravednost</i>	122
Igrokazi: Dok je sloge, na djelu je i pravednost	
Petra Sigl, <i>Teško je biti pravedan</i>	127
Mihael Topljak, <i>Pravedna podjela</i>	130
Magdalena Blaić, <i>Ako nisi pravedan, nisi ni čovjek</i>	132
Rozalija Kušinec, <i>Tko je u pravu?</i>	134
Natali Žganec, <i>Sofija Pravedna</i>	140

Likovni radovi

Adrijano Luketić, <i>Mi smo maleni, ali pravedni</i>	4
Noel Lukačić, <i>Sv. Josip – pravedan Marijin zaručnik</i>	6
Eva Mlinarić, <i>Ovo je pravedno</i>	10
Josip Lepoglavec, <i>Pravednost</i>	18
Lara Palić, <i>Plaća</i>	24
Borna Strah, <i>U njegovu srcu za sve mjesta ima</i>	29
Nela Horvat, <i>I čičak je cvijet</i>	31
Dora Budiša, <i>Pruži mi ruku</i>	32
Greta Zamuda, <i>Sv. Josip – pravedan Marijin zaručnik</i>	35
Rozalija Kušinec, <i>Pravednost odlučuje</i>	39
Dominik Ignac, <i>Pravednost</i>	41
Doris Malnar, <i>Pravednost – Sreća, ljubav, zadovoljstvo</i>	45
Ema Vrbanić, <i>Podijeliti kišobran</i>	49
Nik Arnečić, <i>Krošnja u jesen</i>	55
Josip Živković Šupuk, <i>Nepravda</i>	56
Vita Gambiroža, <i>Vaga pravde</i>	59
Bruno Vuletin, <i>Pravednost</i>	60
Anabel Negovetić, <i>Pravednost</i>	63
Lana Jembrek, <i>Idemo na rođendan</i>	66
Lora Marković, <i>Pravedno je podijeliti slatkiše</i>	70
Luce Jerković, <i>Pravednost za bolji svijet</i>	75
Mija Filipić, <i>Zajedno smo svih boja i mogućnosti</i>	78
Ana Hršak, <i>Ptice nebeske</i>	81
Grgur Padežanin, <i>Pravedno je zaštititi od nepravde</i>	85
Martina Kosar, <i>Pravda i nepravda</i>	89
Petra Žagar, <i>Ljubav</i>	95
Vita Muvrin, <i>Pravednost / U školi smo svi jednaki, sve dijelimo, veselimo se</i>	109
Mura Kanižaj, <i>Pravednost</i>	115
Viktorija Milašinčić, <i>Pravda u svijet</i>	123
Noa Vidović, <i>Pravednik Božji / pravednost</i>	126
Gabrijel Žarić, <i>Žar</i>	139
Paula Jurković, <i>Abraham – uzor pravednika</i>	144
Dora Zeba, <i>Mač pravde</i>	147

Eva Mlinarić (2. r.): *Ovo je pravedno*

Mentorica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
dodatna nagrada

Riječ urednice: Pravednost? U Bogu! U očima promatrača!

D očekasmo i jedanaesti *Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić“*, otvoren 15. listopada, a zaključen 15. prosinca 2021. godine. Povjerenstvo je, iz razumljivih razloga, primilo nešto manji broj radova, no ipak dovoljan, to prije što su djeca zbog pandemije počesto imala *online* nastavu. Ukupno je stiglo sto i tri književna rada (pedeset i tri pjesme, četrdeset i pet proznih radova i pet igrokaza) kao i sto sedamnaest likovnih radova iz 65 škola s područja cijele Republike Hrvatske. Književni su radovi kao i obično najčešće pisani na standardu, no ima i radova na kajkavskom dijalektu. Za likovne se radove najčešće rabilo kombiniranu tehniku, temperu ili akvarel, no nađe se i crteža olovkom, pa i portreta našega blaženika sveta života Alojzija Viktora Stepinca, svetoga Josipa i Majke Terezije iz Kolkate. Jedini podatci koje su članovi povjerenstva znali o mladim autorima, bili su samo šifra i razred. I za književne i za likovne radove dodijeljene su tri glavne i nekoliko dodatnih nagrada. Za tiskanje u zborniku odabrano je pedeset i devet književnih te 33 likovna rada. Književne radove prosuđivali su i ocjenjivali dr. sc. Jasna Šego, izv. prof. Sveučilišta u Slavonskom Brodu, kao i vanjska suradnica na KBF-u u Zagrebu, urednik dječjega katoličkog časopisa *Mak* Vojmil Žic i potpisnica ovoga predgovora (predsjednica obaju povjerenstava). Likovne radove ocjenjivali su izv. prof. art. na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu Tomislav Buntak, urednik Vojmil Žic i ja.

Tema ovoga natječaja bila je PRAVEDNOST. No uz nju mladi su se autori doticali i pravde, nepravde i nepravednosti, motrene očima, promišljene razumom, okušane srcem u svojem malenom

okruženju, u obitelji i školi, a kadšto i u svijetu. Tako mali prvašić pjeva da bi za nj pravednost bila:

*...zagrljaj tate i mame
koja nas čuva od strašne tame.
Bila bi osmijeh moga malog brata
i poljubac bake ispred njenih vrata.
A najveća pravednost stiže s neba.
To je ljubav mog djeda
koji nas s neba čuva i gleda.*

Jedna trećašica nepravdom doživljava što ju sestra neće razveseliti i svoju čokoladu s njom podijeliti, što se subotom, kad škole nema, rano budi pa se ne naspava, a kako li je tek u školi!

*Nega tu provde!
Poglednite,
ovim maskama i koroni
kraja nigdi nega...
To pok me srdi najbolje od sega!*

No čitatelj ima dojam da ona sve promatra blagonaklono, čak ponešto „zafrkantski”, da se u srcu barem smješka, možda i od srca smije jer, čini se, da joj je – kakav god bio! – najmiliji život baš kao i šestašu koji pjeva:

*Rođen sem kak blizanec
al nejmam brata blizanca.
Kak malomu govorili su
imaš oči kak žaba
al nejmam rad vodu...
Krotke losi ne smim meti, niti za Boga!
V zrok stršiju
pa me mama skube i zaliže kak krava tele...
Kakši god biu
živod imam
nojrojši.*

Razmišljajući o (ne)pravdi, četvrtaš se pita:

Što bi bilo kad bi majka jedno dijete više voljela

Kad bi učiteljica miljeniku bodove dodala?

I sada sam odgovara: Prava nepravda!

Veli riječ Božja: *Ne bude li pravednost vaša veća od pravednosti pismoznanaca i farizeja, ne, nećete ući u kraljevstvo nebesko* (Mt 5, 20). Čovjek se nužno upita: „Ne postupam li gdješto kao farizeji i pismoznanci?” Rado su oni svoje zahtjeve opravdavali čak i Pismom, rado su Pravednika osudili kao kršitelja Šabata, premda se njegov „prekršaj” sastojao u savršenu činu, u iscjeljenju bolesnika!... Dok ovo pišem, ruska vojska granatira Mariupolj – „spasava” svoj narod razarajući tuđu zemlju, baš kao što se zbivalo i u nas, u Hrvatskoj, prije tridesetak godina. Nije li to savršen primjer farizejštine? Ali ne brzajmo sa suđenjem drugih! Upitajmo sebe: Nismo li i mi nalik farizejima u svednevnim, po našem mišljenju, bezazlenim situacijama? Primjerice kad se u odgoju koristimo pogrešnim „argumentima”? Na to nas upozorava jedan mali trećaš. On primjećuje da je prema mišljenju odraslih malen kad ih treba poslušati, kad treba rano poći u krevet, ali je odjednom velik kad treba pisati zadaću i pospremiti svoju sobu pa ironiju, koju mu u misli nameće to naše „odraslo” neskladno postupanje, elegantno pretače u pitanje:

Rečite mi po provdi

sem mali ili veliki?

Ponešto bolan odgovor pruža mu dijete iz drugog razreda:

Ali znam da se teško

Na sveto najde pravica...

No ono što se na svijetu teško nađe, Gospodin nam pruža na svojem dlanu. I sada kao i prije više od dvije tisuće godina kad je sav narod koji ga je slušao – pa i carinici – uvidio **pravednost** Božju (usp. Lk 7, 29), i sada nam svima Gospodin na svojem dlanu pruža **pravednost**, koja – kaže dijete iz drugog razreda:

...nije samo kad ti netko ruku drži.

To je i molitva

Koja ti blagoslov pruži.

Mladi autori pravednost vide u opraštanju, u dijeljenju slatkiša, u prihvaćanju onoga što nam se baš ne sviđa, vide ju kao jednu od tri vrline za koju se treba boriti... no misle neki da na svijetu pravde nema. U Pismu čitamo: *Po ovom se raspoznaju djeca Božja i djeca đavolska: tko god ne čini pravdu i ne ljubi brata, nije od Boga* (1 Iv 3, 10). A tko mi je brat? Tko mi je sestra? Oni krvni, svakako! Ali i nekrvni, ako *Očenaš* ne molimo „farizejski“! Ako je moj um budan, znam da je ova kraj mene moja sestra. Znam da je ovaj kraj mene moj brat. Jer imamo **istoga** Oca! I stoga mu moram oprostiti što me nazvao kradljivcem sličice poznatoga nogometaša, priča u svojoj prozi dječak iz drugog razreda. Iz majčine geste dijeljenja čokoladnog keksa na dva jednaka dijela i davanje po jedne polovice objema kćerima djevojčica iz šestog razreda shvaća što je pravednost. Druga, pak, šestašica smatra nepravdom prema sebi mrsku joj selidbu u grad, no prihvaća i ubrzo otkiva da se i prihvati onoga što smatramo nepravednim može pokazati pravednim i dobrim. Jedan osmaš poziva nas sve da sada promijenimo svijet sa samo tri vrline: hrabrošću, ljubavlju i pravednošću. Drugi osmaš tvrdi da pravda ne postoji pa pita:

Ovaj je svijet pun pogrešaka i ljudi koji ih namjerno čine. Zato imam samo jedno pitanje: tko broji?

No kao da mu odgovara jedan šestaš:

Čini mi se da se s nepravdom susrećemo svaki dan i to nije ni malo lako. No treba biti strpljiv jer pravda uvijek na neki način pobijedi. Ni naš Spasitelj nije doživio pravdu, a opet je druge pozivao da čine pravdu. Nije se osvećivao, već je molio za neprijatelje. Zato se nadam da će prava pravda doći i do naših stanovnika Banovine i da će sve biti kao i prije, ali i puno bolje.

Da istinska pravednost može u prvi mah izgledati kao nepravednost, bila je pouka jednom sedmašu. Premda njegov suučenic ništa nije znao, nije dobio jedinicu, a on jest. Jer suučenic je mnogo učio što je nastavnik znao, pa ga je poštedio negativne ocjene, a naš mladi autor knjige nije ni pogledao pa se nastojao izvući iz škripca,

no uspio je samo „zaraditi” jedinicu, ali i shvatiti kakva sve lica ima prava pravednost.

A jedan osmaš svojim me razmišljanjem podsjetio na Pavlovu riječ o djelima duha i tijela i o Onomu koji nam mora biti na prvomu mjestu: *Ta što veli Pismo? Povjerova Abraham Bogu i uračuna mu se u pravednost. Onomu tko radi, ne računa se plaća kao milost, nego kao dug. Onomu tko ne radi, a vjeruje u Onoga koji opravdava bezbožnika, vjera se uračunava u pravednost* (Rim 4, 3-5).

Piše naš osmaš:

Pravedan je pogrešna riječ, ljudi mogu biti dobri, samo je Bog istinski pravedan. Duh može biti pravedan, ali tijelo će nam uvijek pokvariti šanse. Ipak, način na koji ćemo biti najbliži pravednosti jest da istinski stavimo Boga na prvo mjesto, ne samo u svom životu, već i u svom srcu prije svega drugog te da slušamo ono što nam naša vjera kaže. Bitno je i da uvijek zapamtimo da je pravednost „u očima promatrača”.

Igrokaz trećaša bavi se najčešćom temom – pravednom podjelom. Brat dijeli sve s bratom, a baka je sretna što je jedan unuk svojim postupkom dokazao da je „postao pravedan i pošten čovjek”. Tema igrokaza jedne osmašice zapravo je pitanje je li pravednost nekako povezana s dobi. Jesu li stariji odrasli uvijek u pravu? A starija djeca? Kao da se mlađoj dopušta više nego starijoj djeci i gdje je tu pravednost? Baka podsjeća kćer i unuke da se bliži Isusov rođendan pa srca treba očistiti od svađe, mržnje i nepravde. Kći bakina tada kaže svojim kćerima:

Ako se budemo tako nastavile prepirati, nikada nećemo otkriti tko je bio u pravu.

I na kraju nekoliko riječi o likovnim radovima. Najčešći su u kombiniranoj tehnici, slijedi akvarel, potom pastel pa tempera, olovka, jedan tuš, flomaster i jedan kolaž. Najčešći motivi cvijeće su i ptičice, potom sveci, a crno-bijeli crteži kadšto su uronjeni u prebogatu paletu boja. Tu su i sveci i blaženici. Majka Terezija na ljubičastoj podlozi u rukama drži dijete u žutoj košuljici. Tu su i naš

blaženik Alojzije Viktor Stepinac kao i sveti Josip. Čini se da je tu i praotac vjere, Abraham, pogleda uprta u ozvezdano nebo, dok mu anđeo zaustavlja ruku koja bi da prinese žrtvu Bogu. Još jednom gledamo Abrahama dok oči upire u zvijezde, a zadovoljno mu lice kao da govori. Eto, toliko će biti moje potomstvo!

Pažnju plijeni i koloristički izuzetno lijepo cvijeće i stabla te slova koja nije posve lako iščitati, a ispisuju imenice: zakon, vjera, istina, ljubav, pravda, iskrenost, milosrđe...

S jednog od najzanimljivijih radova motri nas flomasterom izrađen zamišljeni ženski lik s rukom pod bradom, dok u pozadini dva lica izviru iz vatrometa boja iz kojega rastu ljubičasti cvjetovi.

Na razmišljanje gledatelja nukaju sunce i mjesec. Sunce zaplankano, mjesec nasmijan. Sunce u crvenoj, narančastoj i žutoj svjetlosti, mjesec u bjelini i ljubičastoj modrini. Plače li pravednost zbog nepravednosti, smije li se nepravednost pravednosti? Ili obrnuto? Tko zna?

Pažnju privlači i velika vaga u prvom planu, u pozadini koje su crkva, brežuljci, no i odijela i novac s jedne, a s druge strane odrasli koji se grle i zaigrana djeca.

Što se tiče zadane teme, tj. pravednosti, valja istaknuti dva likovna rada. Na jednom, rađenu temperom, sitan dječak plače, dok ga u poluklečećem položaju – nalik onima iz istočnjačkih borilačkih vještina – štiti nešto jači dječak od mnogo jačeg napadača.

Drugi rad možda najljepše govori o pravednosti. Tu je travnato igralište. Na njemu se loptaju dječaci, a u pozadini su „navijači”. U prvom je planu zid. Troje djece, promatraču slike leđima okrenute, gledaju nogomet. Jedan od njih dovoljno je visok pa sve vidi premda stoji na tlu. Drugi je niži pa su mu pod nogama tri ciglice. Treći je toliko malen da mu tri nisu dovoljne. On se uspeo na šest ciglica. Poruka nama svima: Pravednost je i to da da sva djeca na isti način mogu gledati ono što žele i što ih veseli; ako nekome nešto malo nedostaje, podaj mu; ako mu nedostaje puno više, podaj mu puno

više! Nije li ta poruka nalik onoj u pjesmi četvrtašice da bi nepravda bila kad bi učiteljica miljeniku bodove dodala i kad bi majka jedno dijete više voljela? Jest, morale bi učiteljice dodavati bodove za znanje, a ne za simpatije. Mame bi trebale svu svoju djecu podjednako voljeti pa je stoga, čini mi se, najprikladnijim ovo naše druženje s mladim autorima završiti pjesmom Stjepana Jakševca:

Pravda u našoj kući

*Ukupno ima četiri
pravde
u našoj kući.
O njima sada pišem
razmišljajući.
Prva je pravda
djed i baka.
Ona je prilično spora
i nije jako jaka.
Druga je
koja se zove
mama i tata,
za nju se kaže
da je od srebra
i od zlata.
Onda ima i treća,
a to je pravda
mojega
starijeg brata.*

*Ona je od svih najveća
i od nje strah me hvata
kad šakama
barata.
Na kraju još ima
i moja pravda,
koja je jako mala
i ne čuje se jače.
Najglasnija je
kad sa mnom u kutu
uzdiše ili plače.
Ja znadem da nju muči
što je slaba
i ne može se s jakim
pravdama tući.
Završena je zadaća
o pravdi
u našoj kući.*

Sonja Tomić

Josip Lepoglavec (3. r.): *Pravednost*
Mentorica: Renata Koprivnjak
Osnovna škola Rovišće

Nagrađeni autori i radovi
na 11. Susreću hrvatskoga dječjega duhovnoga
stvaralaštva „Stjepan Kranjčić” 2022.

POEZIJA (Pokrovitelj nagrade: Glas Koncila)

1. nagrada: Sara Žulić (3. r.): *Je to provda?*

Mentorica: Slavica Švec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

2. nagrada: Nikola Kekez Tariba (8. r.): *Pravda nije pravedna*

Mentorica: Valentina Jurišić

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

3. nagrada: Leo Marčec (3. r.): *Rečite mi po provdi*

Mentorica: Slavica Švec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

PROZA (Pokrovitelj nagrade: Naklada Ljevak)

1. nagrada: Klara Škvorc (2. r.): *To je bilo pravedno*

Mentorica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

2. nagrada: Ariana Kraljić (7. r.): *Shvatio sam*

Mentorica: Janja Škraba-Stanešić

Osnovna škola Frana Galovića, Zagreb

3. nagrada: Nikolina Halamić (6. r.): *Nova učenica*

Mentorica: Lorena Leljak

Osnovna škola Krunoslava Kutena, Vrbovec

IGROKAZI (Pokrovitelj nagrade: Školska knjiga)

1. nagrada: Mihael Topljak (3. r.): *Pravedna podjela*

Mentorica: Suzana Turković

III. osnovna škola Bjelovar

2. nagrada: Rozalija Kušinec (8. r.): *Tko je u pravu*

Mentorica: Andrijana Kušinec

Osnovna škola Vinica

3. nagrada: Magdalena Blaić (6. r.): *Ako nisi pravedan, nisi ni čovjek*

Mentor: Marko Karčić

Osnovna škola Maria Martinolića, Mali Lošinj

LIKOVNI RADOVI (Pokrovitelj nagrade: Verbum)

1. nagrada: Rozalija Kušinec (8. r.): *Pravednost odlučuje*

Mentorica: Biserka Hudoletnjak

Osnovna škola Vinica

2. nagrada: Lara Palić (8. r.): *Plaća*

Mentorica: Bernadica Mažar

Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb

3. nagrada: Mura Kanižaj (5. r.): *Pravednost*

Mentorica: Emina Kefelja

Osnovna škola Belica

Dodatne nagrade

(Pokrovitelji nagrada: Alfa, Profil Klett, Ogranak Matice hrvatske u Križevcima)

POEZIJA

Una Bebek (6. r.): *Pravdom do spasa*

Mentorica: Ivana Pintarić

Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica

Vincent Rafael Novak (6. r.): *Moj deda*

Mentorica: Anđelka Klemenčić

Osnovna škola Sveti Martin na Muri

Tea Tereza Jelinić (8. r.): *Bez nje*

Mentorica: Đurđica Luketić

Osnovna škola dr. Jure Turića, Gospić

PROZA

Karla Takač (6. r.): *(Ne)pravda*

Mentorica: Mirela Paša

Osnovna škola Molve

Kelly Leskovec (6. r.): *Arigato!*

Mentorica: Anđelka Klemenčić

Osnovna škola Sveti Martin na Muri

Darija Bunić (8. r.): *Kruh naš svagdašnji*

Mentorica: Dubravka Tuđan

Osnovna škola Andrije Kačića Miošića, Donja Voća

IGROKAZI

Petra Sigl (3. r.): *Teško je biti pravedan*

Mentorica: Suzana Turković

III. osnovna škola Bjelovar

Natali Žganec (8. r.): *Sofija Pravedna*

Mentor: Tibor Martan

Osnovna škola Visoko

LIKOVNI RADOVI

Eva Mlinarić (2. r.): *Ovo je pravedno*

Mentorica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Ana Hršak (6. r.): *Ptice nebeske*

Mentorica: Bernadica Mažar

Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb

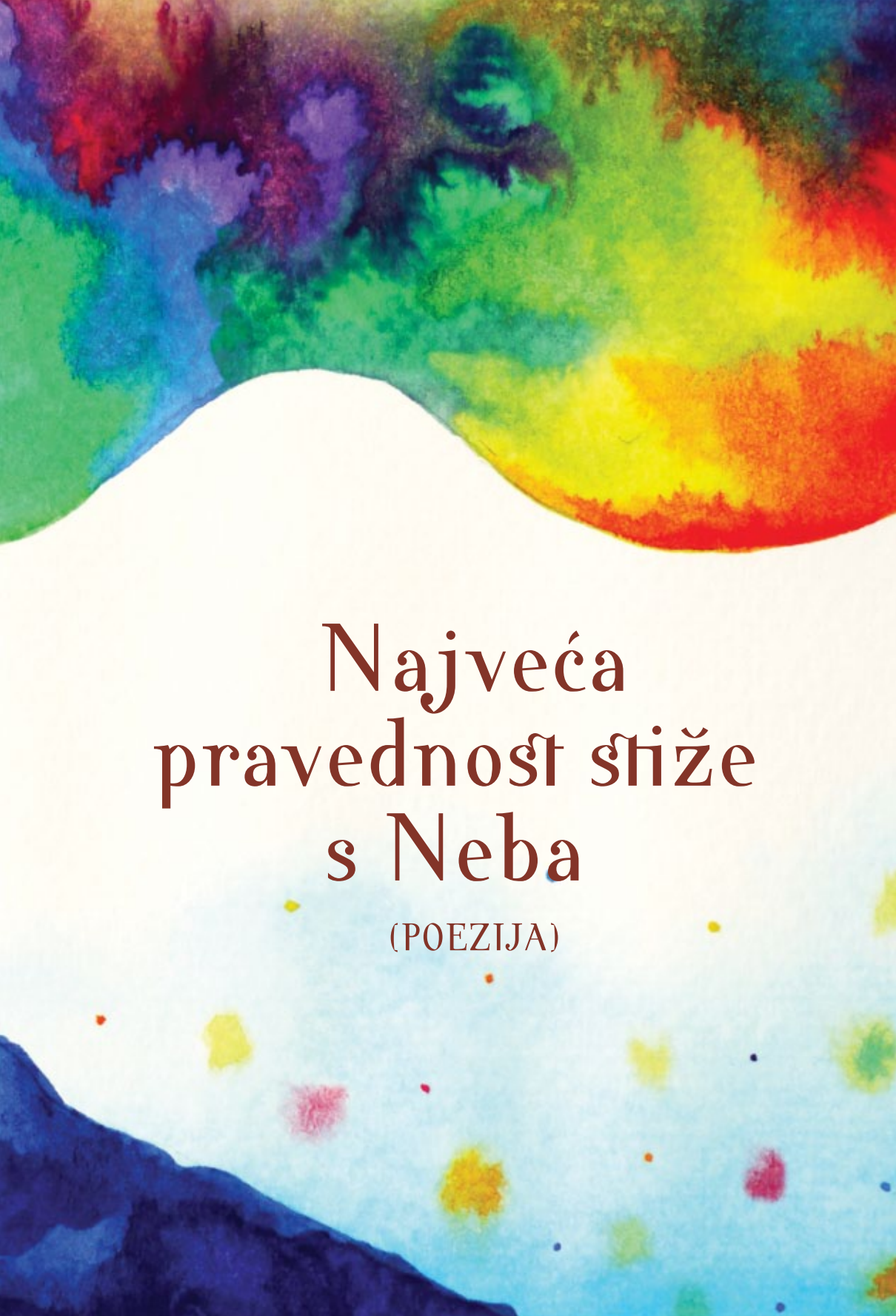
Martina Kosar (7. r.): *Pravda i nepravda*

Mentorica: Željka Kalabek

IV. osnovna škola Bjelovar

Najveća
pravednost stiže
s Neba

(POEZIJA)

Lara Palić (8. r.): *Plaća*
Mentorica: Bernadica Mažar
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb
2. nagrada

An illustration at the top of the page shows a map of Croatia in shades of green and blue. Numerous black birds are depicted in flight across the map. To the right of the map, a brown birdcage hangs from a string, with a single brown bird perched on its edge.

Roza Božić, 1. razred
Mentorica: Sanja Ivančić
Osnovna škola „Vjekoslav Parać”, Solin,
Područna škola Vranjic

Pravednost

Pitala me učiteljica mila
Što bi za mene pravednost bila.
Bila bi zagrljaj tate i mame
koja nas čuva od strašne tame.
Bila bi osmijeh mog malog brata
i poljubac bake ispred njenih vrata.
A najveća pravednost stiže s Neba
To je ljubav mog djeda koji nas s neba čuva i gleda.

Neo Petrović, 2. razred
Mentorica: Ines Turk
Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica

Pravednost

Pravednost je moj prijatelj Toma,
s kojim se lijepo igram
kod sebe doma!

Pravednost je i moj razred cijeli,
koji je najbolji
jer nas učiteljica uči i veseli!

Pravednost je moja mala seka,
koja me uvijek nakon škole
veselo dočeka.

Pravednost su mama i tata
koji brinu o seki i meni,
jer još nemam željenog brata!

Pravednost je obitelj moja cijela,
koja svaku nedjelju,
da čuje Božju riječ,
u crkvu bi sjela.

Jer pravednost nije
samo kad ti netko ruku drži.
To je i molitva
koja ti blagoslov pruži.

Greta Zamuda, 2. razred
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Kaj je pravica?

Je to pravica?
De je najvekši trn,
tam je najlepša ružica.
A je to pravica?
F zimi je tak malo den,
a tak je duga kmica.
A je morti ovo pravica?
Čim smo malo srečni,
mom se tuga dosmica.
A morti pak je ovo pravica?
Dok ti najbolje tre
unda je prazna kasica...

Ne znam.

Ali znom da se teško
na sveto najde pravica...

Leo Marčec, 3. razred
Mentorica: Slavica Švec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
3. nagrada

Rečite mi po provdi

Sem mali ili velki?
Jo več ništ ne razmem.
Jen sem den mali, a drugi velki.
Kak to more biti?

Mama mi celo leto govori da
kre takvoga velkoga dečka kak sem jo
ne treba sedeti dok si zadačo piše.

Navečer moram rano spot iti.
Tata veli da moram zrosti
i da mala deca
nemaju kaj tak dugo gori biti.

Na treningu me trener foli
da sem provi mali nogometoš.
A sobo si posprovlam som.
Tak to delaju velki dečki.

Rečite mi po provdi:
Sem mali ili velki?

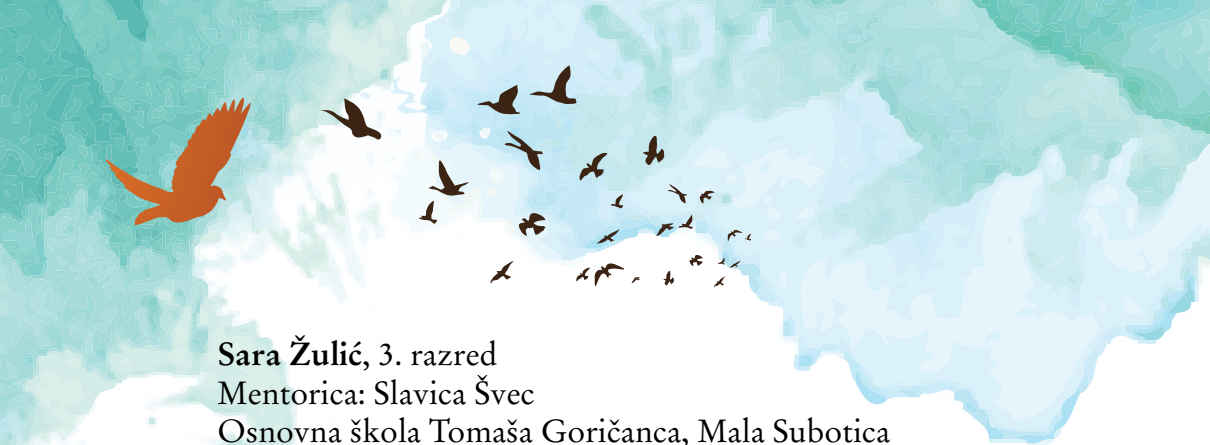
Borna Strah (2. r.): *U njegovu srcu za sve mjesta ima*

Mentorica: Ines Turk

Osnovna škola „Braća Radić“, Koprivnica

Sara Žulić, 3. razred
Mentorica: Slavica Švec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
1. nagrada

Je to provda?

De je provda
dok me sestra
neče razveseliti
i svoju čokolodu
z menom podeliti?

Prosim provdu
kaj bum mela malo mira!
Jer tata me sto put pita
ako sem kreveta složila,
sobu posprovila
i knjige za školu preprovila.

Je provda
kaj se v soboto
dok nem v školo,
rano zbudim,
i nikaj se ne naspim?

Nega tu provde!
Poglednite,
ovim maskama i koroni
kraja nigdi nega...
To pok me srdi nejbole od sega!

Nela Horvat (4. r.): *I čičak je cvijet*

Mentorica: Sanja Brkić

Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

Dora Budiša (3. r.): *Pruži mi ruku*
Mentorica: Jasmina Vidaković
Osnovna škola kralja Tomislava, Našice

Nikoleta Mađarević, 4. razred
Mentorica: Ružica Papić
Osnovna škola Antuna Mihanovića, Osijek

Pravednost

Ja hoću da neću.
Ja hoću da bude fer,
Ali nije tako, nego onako.

Ja hoću da bude onako, a ne tako.
Ali nije tako.
Pa to nije pravedno!

Neka bude tako, pa to je lako.
Pa, i ti nekad odluči kako,
Pa neka bude tako!

Pola tebi, pola meni,
To je pravedno.
Pa neka bude tako!

Matea Pleše, 4. razred
Mentorica: Katarina Bertović
Osnovna škola Skrad

Pohvala Božjem stvaranju

Gospodine, Bože naš, ti si stvorio
Sunce da nas lijepo grije.

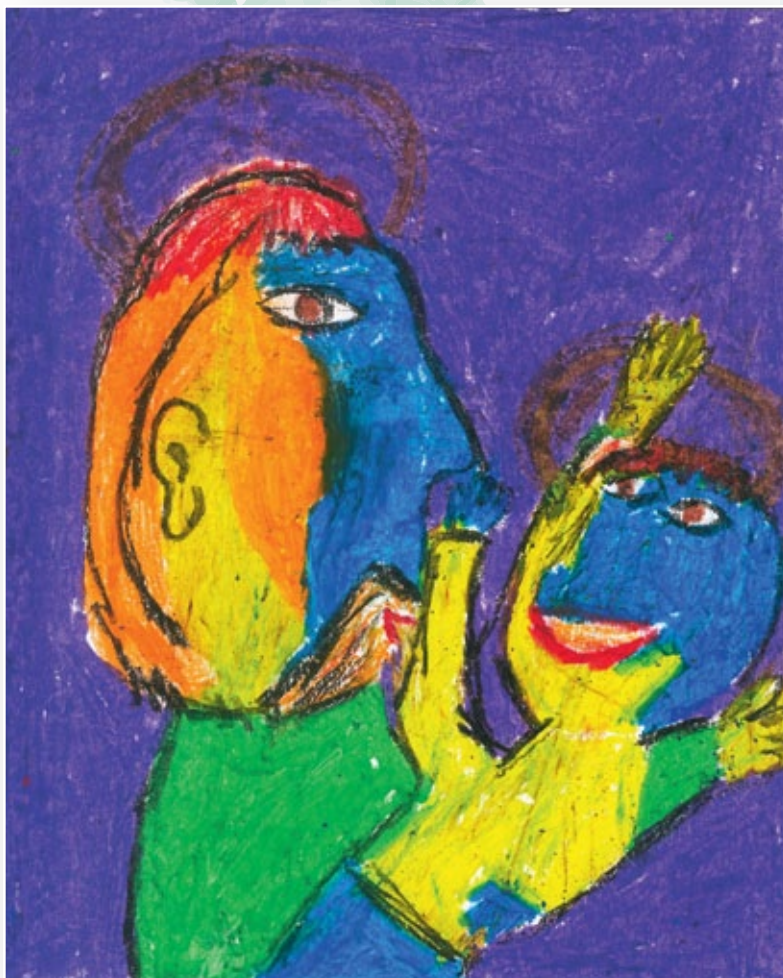
Gospodine, Bože naš, ti si stvorio
Kišu kao blagoslov!

Gospodine, Bože naš, ti nas čuvaš
I paziš kao majka u krilu.

Gospodine, Bože naš, ti si stvorio
Zalazak sunca
Da uživamo u njegovu pogledu.

Gospodine, Bože naš, ti si jak
Kao tisuću predivnih mora.

Greta Zamuda (2. r.): Sv. Josip – pravedan Marijin zaručnik
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Una Bebek, 6. razred
Mentorica: Ivana Pintarić
Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica
dodatna nagrada

Pravdom do spasa

„Život nije uvijek pravedan.”
Često čujem baš ove riječi.
„Nauči se živjeti s tim.”
Ali ja to jednostavno ne želim.

I zato sam obećala sama sebi.
Bit ću pravedna. Ovdje i svugdje.
Bit ću poštena. Sada i zauvijek.

Bit ću tvrdoglava. I neću odustati.

Bit ću glas koji će pokrenuti svijet.
Bit ću svjetlo koje će zablistati u tami.

Bit ću podrška svim žrtvama nepravde.

Riječima ću pokušati doprijeti do srca.
Stihovima ću poticati ljude na pravdu.
Knjigama ću probuditi svijet.

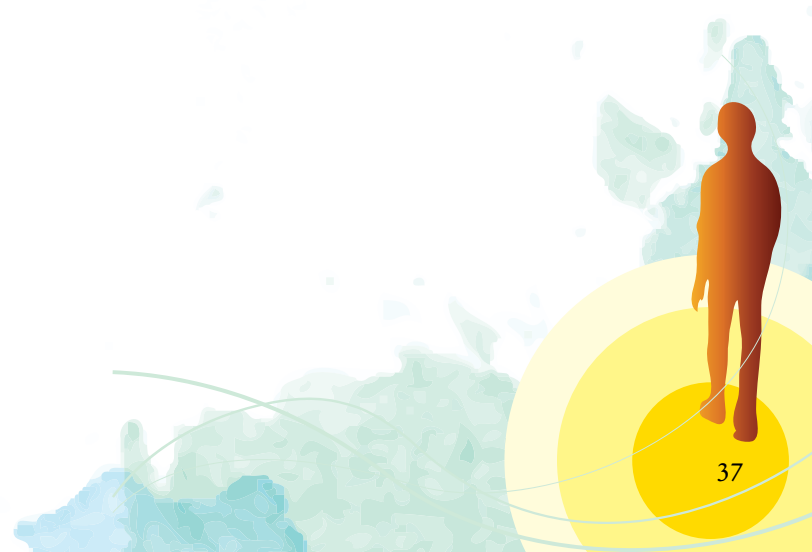

I nikada,
ali nikada neću odustati.
Svim srcem svojim,
svim umom svojim
i svom snagom svojom
borit ću se za pravdu.

Istina, život nije uvijek pravedan,
ali pravda nas vodi do spasa.

Pruži mi ruku i budi i ti velik čovjek!

Budi pravedan!

Karlo Matijević, 6. razred
Mentorica: Đurđica Luketić
Osnovna škola dr. Jure Turića, Gospić

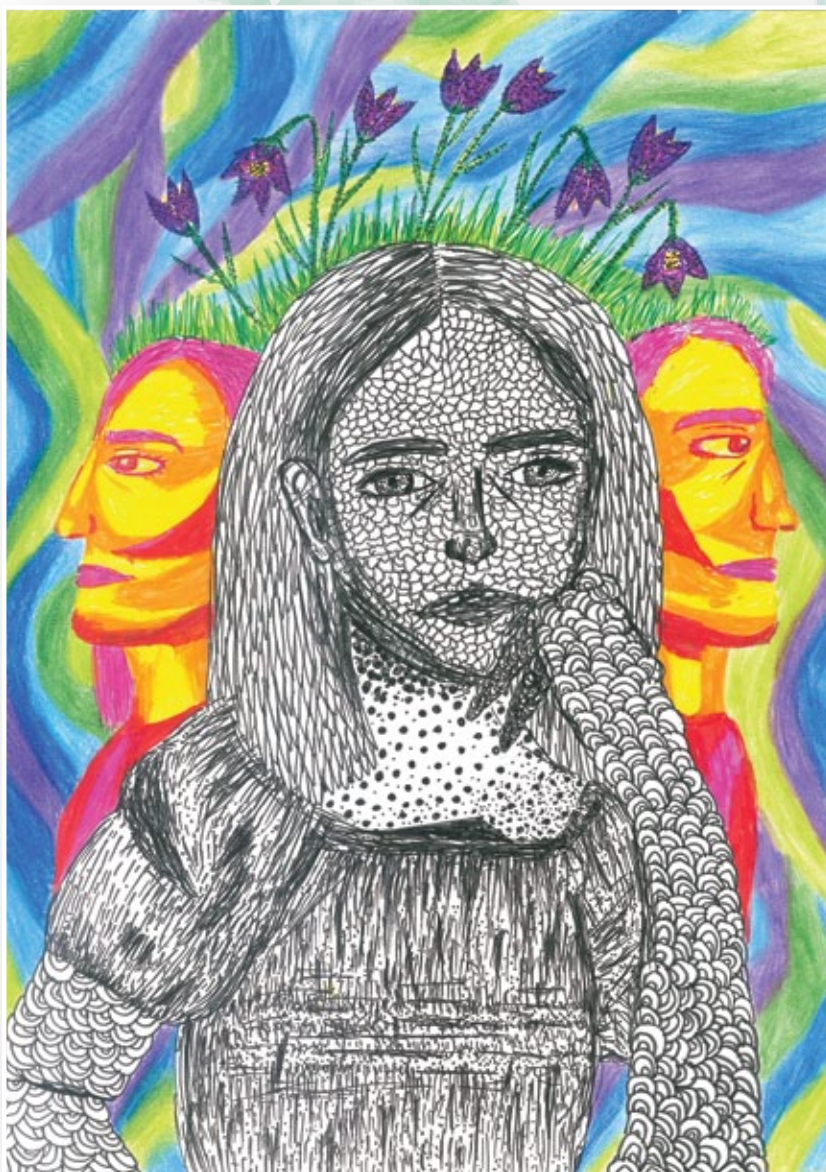
Tišina

Cvrkut ptica,
let lastavica,
šum kiše,
što se čuje sve više i više.

Šuštanje lišća,
žubor potočića,
zujanje pčelica,
kukanje kukavica.

Nećeš,
nit' čuti nit' vidjeti,
sve dok tišinu,
ne naučiš slušati i gledati.

Rozalija Kušinec (8. r.): *Pravednost odlučuje*
Mentorica: Biserka Hudoletnjak
Osnovna škola Vinica
1. nagrada

Vincent Rafael Novak, 6. razred
Mentorica: Anđelka Klemenčič
Osnovna škola Sveti Martin na Muri
dodatna nagrada

Moj deda

Moj je deda brojde sadjo
šrafincigera mi malomu dičkejru pokozo
Tomosa
dvajsti lejt vozjo
Jugeca
staupaut poprovlo.
Dok se mama v auto prvi paut sela, za glovo se dugo držo.
Garažo je od ničega stvorjo
bez diha
najempot
v bolnici
osto.

Dominik Ignac (8. r.): *Pravednost*
Mentorica: Ida Domišljanović
Osnovna škola Kuršanec, Čakovec

Dunja Potočić, 6. razred
Mentorica: Dinka Mudri
Osnovna škola Krunoslava Kutena, Vrbovec

Ah, pravednost!

Pravedan budi, pravedan budi,
Ah, pravednost!

Kakav treba biti, ne znam više ja,
A ne zna ni Maja, iz šestog a!

Zna li itko, što je pravda,
Kakav to treba biti,
I kakve to tajne ne smije se kriti?
Društvo me vuče,
Mama kaže: „Ostani kod kuće!”
Što da radim, što da činim,
Gdje je pravda, što je pravda?
Pa ja baš ništa ne znam!

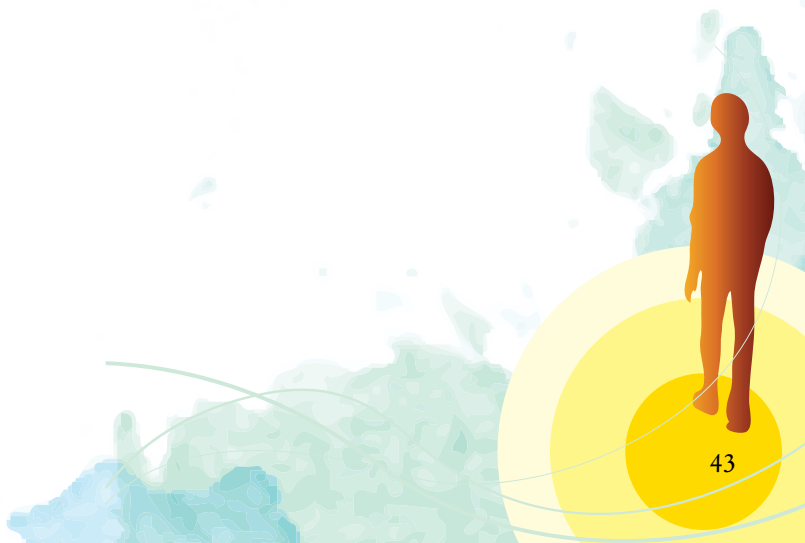
Pitala sam *Google*, kaže: „Pravda je bla, bla, bla...”,
Nije mi se dalo čitat.
Pitala sam i plišanca, a on samo šuti!
Gdje je njemu pravda!

Ja hoću, ja želim, znati što je pravda.
Kažu, pravda je ovo, pravda je ono,
Sva'ko ima mišljenje novo!

I na kraju, gdje god bila
Pamet me, valjda, napustila.
Kamo god krenem, gdje god stignem,
Ono jedno pitanje viknem:
„Što je pravda?”

David Sobočan, 6. razred
Mentorica: Anđelka Klemenčič
Osnovna škola Sveti Martin na Muri

Životinje v meni

Rođen sem kak blizanec
Al nejmam brata blizanca
Kak malomu govorili su
Imaš oči kak žaba
al nejmam rad vodu.
Zalizek imam na baku
nos na dedija
al mamin sem sin.

Krotke losi nesmim meti, niti za Boga!
V zrok stršiju
pa me mama skube i zaliže kak krava tele.

I losi i nofti fčasi mi rostejo.
Losi kak antene,
nofti kak kokautovi

Kakši god biu
Živod imam nojrojši.

Doris Malnar (1. r.): *Pravednost – Sreća, ljubav, zadovoljstvo*
Mentorica: Ksenija Marincel
Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice

Karla Stilinović, 6. razred
Mentorica: Đurđica Luketić
Osnovna škola dr. Jure Turića, Gospić

Igra skrivača

Pravda se danas igrala skrivača
I nitko je nije mogao naći.
Tražili su je svi, pa čak i benači.

Pozvali oni još su i suca,
Ali on je samo nadgledao neke druge.
Neki pomisliše: „Sakrila se iza duge.”

I tako su tražili svi pravdu,
Prevrnuli su svaki kamen
Dok nisu shvatili,
Sakrila se ona, pronaći je
Nitko nikada neće!

Karlo Abramović, 7. razred
Mentorica: Katarina Bertović
Osnovna škola Skrad

Pravednik živi

Kol'ko god je pokušavaš skriti
Nepravednosti će uvijek biti.
Jedno blaženstvo kaže
Blago gladnima i žednima koji pravednost traže.
Čak i vrane na grani znaju
Da pravednost privlači Boga i njegovu milost.

Bog pravedne štiti
Pokušaj i ti pravedan biti.

Karlo Kalamiza, 7. razred
Mentorica: Valentina Jurišić
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Spomenek

Iza brda sedi stari moj
u belem kaputu iza hiže.
Prisetil se sinek njegov
kak je bil lep, a sad ga
Isusek čuva.

EMA VRBANIĆ (2. r.): Podijeliti kišobran

Mentorica: Đurđica Pošta

Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

Martina Kosar, 7. razred
Mentorica: Željka Kalabek
IV. osnovna škola Bjelovar

Pravednost

Zašto je nekome
pravednost strana?
Zašto ko lišće
pada sa grana?

Zašto pravednost
ljudi ne traže
kad god se nepravda
oko njih slaže?

Zašto ljudi za pravdom
ne bježe
koliko pogled
do neba seže?

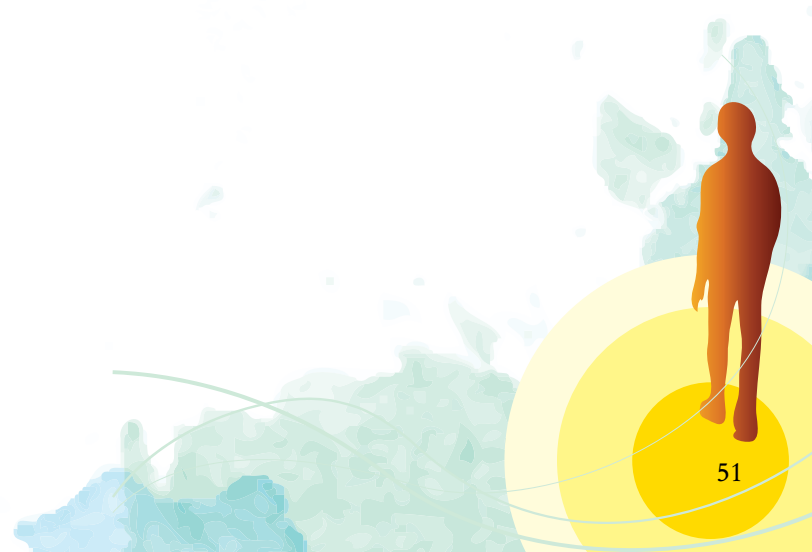
Zašto im pravda
nije važna
kad je toliko
moćna i snažna?

Zašto pravda
kad istinu slijedi
uvijek nepravdu
groznu ne pobijedi?

Zašto ne bi pravda
vladala u svijetu
kad ljepši bio bi život
na ovome planetu?

Neli Kutnjak, 7. razred
Mentorica: Anđelka Klemenčič
Osnovna škola Sveti Martin na Muri

Denes, zutra, fčera

Fčera:

Naopak si si kijklo blejkla.

Kak si vmoja!

Naj ve pok blauditi!

Zemi si sauma vajnkuša.

Kaj si kače stroha?

Dojdi dol z lojtre.

Idi spot, kesno je!

Denes:

Raum sem ti štela reči:

Štumfe si deni, naj gole gležje meti

Kaj ve pok lejčes vuni

Te pa buš brehala!

Losi si zveži, nej ka se namočēju v juhi.

Nebrem vas več poslušati: Tak ste kak pes i moček!

Zutra:

Ne družgaj tuliko, geni se.

Cvetje tre zaljati.

Šurava si, počesi se.

Friško se blejči!

Vuči se!

Fčera, denes i zutra mogli bi mi i nekaj lejpoga reči:
Joj, kak si denes fajna!
Fejst te rada imam,
S tobom se furt štimam!

Pijtam se i denes, i fčera: Znojo tau oni?

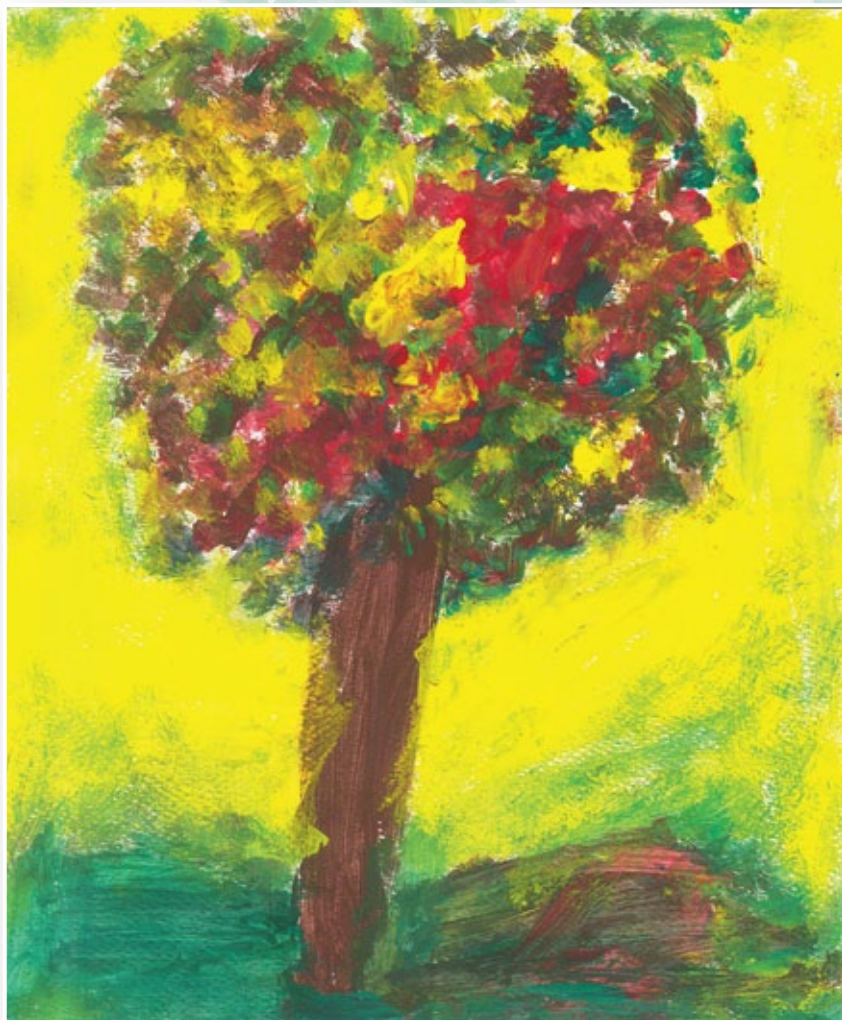
Tea Lončarević, 7. razred
Mentorica: Karolina Bakšaj
Osnovna škola „Davorin Trstenjak”, Podgajci Posavski

Vizija pravde

kada se zvijezde pozdrave sa svojim sestricama
kada sve nestane
duboko u noći
ona je tu
pravda
ona koja nikada ne spava
nebeski glas
koji nikada ne prestaje
nikada ne miruje
nikada ne odustaje

i kad se vinem u visine
između odsustva mog glasa (a ne tvog)
i tišine
kada sve nestane
ona je tu
Pravda.

Nik Arnečić (2. r.): *Krošnja u jesen*
Mentorica: Ankica Belcar
Osnovna škola Andrije Kačića Miošića, Donja Voća

Josip Živković Šupuk (1. r.): *Nepravda*
Mentorica: Terezija Zokić
Osnovna škola Bijaći, Kaštel Novi

Karmela Lukas Rušnov, 7. razred
Kaštel Novi

Pravednost

Pravednost bi trebala biti
uvijek dostupna i laka,
svugdje prisutna, svima bliska,
draga, mila i slatka...

Pravednost bi trebala biti i jeste,
od Boga svakome prirodjena.
Čovjek bi je trebao obući
i nositi za sva vremena.

Pritom zaboraviti, odbaciti
sebičnost, nepravdu, laži,
držati se onog što nas
ljudima čini i duhovno snaži.

Tako bi čovjek zauvijek ostao
istinski dobar, onaj pravi,
uz nju i molitvu najljepše naučio
kako se život živi i slavi.

Jana Horvat, 8. razred
Mentorica: Ljiljana Šarec
Osnovna škola Sveti Đurđ

Provda

Provde vu svetu
denes baš nema.
No, to nije ničija tema.

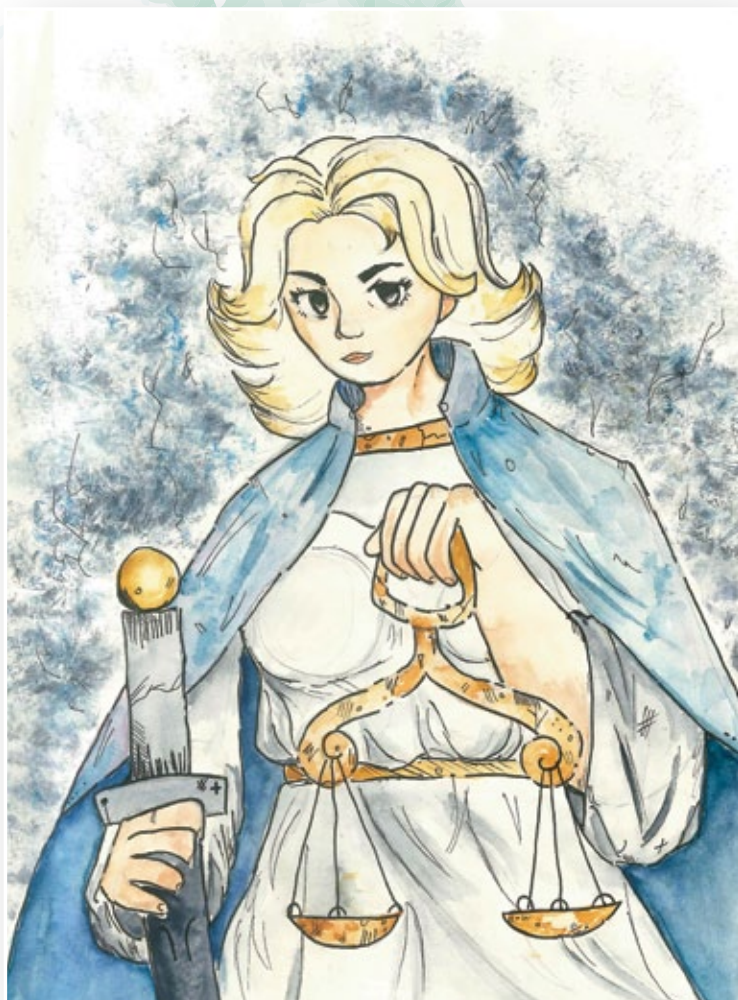
Jeden đak zadačo je prepisa
jer domaj jo neje napisa.

Drugi se pak za ispit ne vučil,
a odgovore se zaključil.

Pok se jen za ispit trudil,
a odgovore ne pogodil.

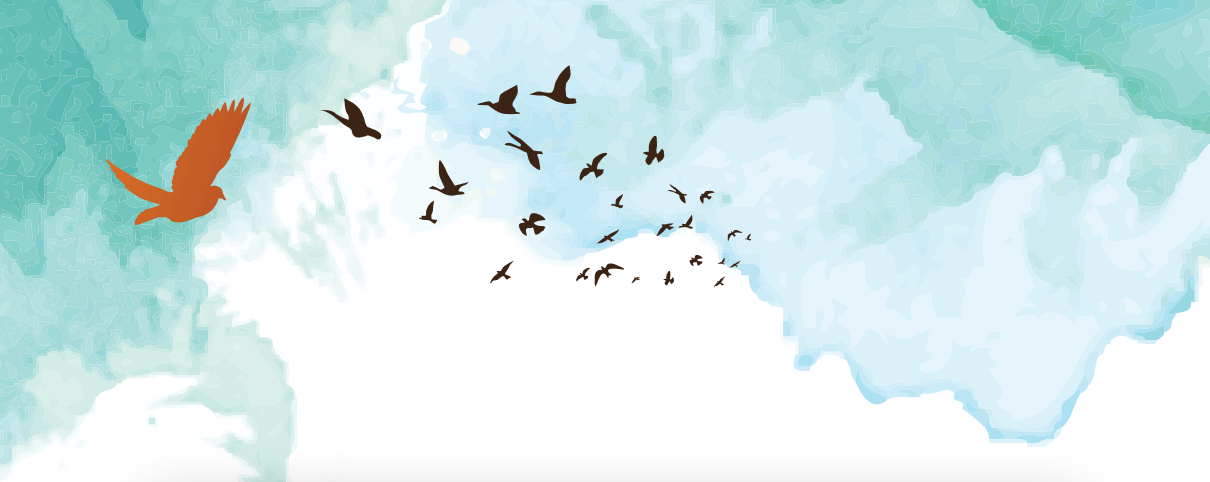
Provde v životu negda ima, pa je nema,
al kazna navek svoj put nojde.

Vita Gambiroža (7. r.): Vaga pravde
Mentorica: Dragica Lovrić
Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb

Bruno Vuletin (4. r.): *Pravednost*
Mentorica: Benita Vladušić
Osnovna škola Bijaći, Kaštel Novi

Tea Tereza Jelinić, 8. razred
Mentorica: Đurđica Luketić
Osnovna škola dr. Jure Turića, Gospić
dodatna nagrada

Bez nje

Nedostaje mi njen nježni dodir.
Dok sklapam oči, osjećam drhtaj
njenih ruku
koje prolaze mojim prstima.

Nedostaje mi njen glas,
koji mi neprestano odzvanja u snovima
glasno izgovarajući moje ime.

Kada ju zamišljam,
osjećam kako mi obrazi gore
Kutovi usana razvuku se u osmijeh.
Lagala bih, kad bih rekla
da ju ne volim, tako jako...

Marija Orešković, 8. razred
Mentorica: Valentina Paulić
Katolička osnovna škola u Požegi

Ljubav Njegova

Prije dva duga vijeka
Rodi se Sinak svet
A ljubav njegova
Veliki obasja svijet
Evangelisti riječi pišu
Donose vjeru i pravdu
Nose veselje u duše puka
Od kojeg svaka prestaje muka
Slaveći Boga i njegova Sina
Tražimo pravdu i mir s visina

Anabel Negovetić (6. r.): *Pravednost*
Mentorica: Snježana Kruhac
Osnovna škola „Vladimir Gortan”, Rijeka

Nikola Kekez Tariba, 8. razred
Križevci

Pravda

Zagrli me, majko,
zagrli me, oče,
pravdu privedi, Gospode.

Anđele čuvaru,
nemoćnima i siromašnima pomoć,
vjernike nagradi.

Nije važno vjeruju li,
važno je samo da ljude vode
prema ljubavi i pravdi.

An illustration at the top of the page shows a map of Croatia in shades of green and blue. Numerous black birds are depicted in flight across the map. To the right of the map, a brown birdcage hangs from a string, with a single brown bird perched on its edge.

Nikola Kekez Tariba, 8. razred
Mentorica: Valentina Jurišić
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci
2. nagrada

Pravda nije pravedna

Hodam ulicom spuštene glave,
udišem zrak hladni,
svaki udisaj budi sjećanja,
svako sjećanje osjećaje
za koje nikad ni sam nisam znao,
svake sekunde srce se lomi,
pa se opet sastavlja,
kakva je ovo pravda nada mnom?
Nitko ne zna. Čak ni ja.
Možda su u tvom srcu zapisani odgovori
za moje jadikovanje i moju ljubav prema tebi.

Lana Jembrek (4. r.): *Idemo na rođendan*

Mentorica: Sanja Brkić

Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

An illustration at the top of the page shows a map of Croatia in shades of green and blue. Numerous black birds are depicted in flight across the map. To the right of the map, a large, empty, brown metal birdcage hangs from a thin line.

Nikola Kekez Tariba, 8. razred
Mentorica: Valentina Jurišić
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Prava pravda

U njihovoj pravdi nepravda stoji,
dok grijeha svjesni stoje,
smiju se i svoje pravde kroje.

Ali, Gospode, oprosti im njihovu pravdu,
izliječi im rane, očisti grijeha,
jer, Gospode, ti si prava pravda.

Hrabrost, ljubav i pravednost

(PROZA)

Lora Marković (2. r.): *Pravedno je podijeliti slatkiše*
Mentorica: Đurđica Pošta
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

An illustration at the top of the page shows a brown wire birdcage hanging from the top right. Numerous black birds are flying across a light blue and green background that resembles a map of the Balkans.

Dora Rusak, 2. razred
Mentorica: Mirela Međimorec Stančin
Osnovna škola Legrad

Pravednost

U školi se spremao izlet u zoološki vrt. Mama je rekla Franu neka dobije barem trojku iz testa iz matematike i da može ići na izlet.

Fran je jako htio ići na izlet pa je cijeli dan i noć vježbao. Došlo je vrijeme da svi pišu ispit. Fran je samo razmišljao o ocjeni iz matematike. Drugi dan učiteljica je ispravila ispite. Rekla je Franu da je sigurno varao jer je dobio pet, što je za njega čudno jer nije neki matematičar. Učiteljica je rekla da mu neće napisati ocjenu, nego će usmeno odgovarati pred pločom. Fran je bio jako tužan i pomislio kakva mu je nepravda učinjena. Znao je da nema izleta za njega ako ne dobije bar tri.

Ispričao je mami što se dogodilo i ona mu je rekla da pravda uvijek pobjeđuje. Drugi dan je odgovarao i ponovio dobar rezultat. Učiteljica mu se ispričala zbog nepravde koju mu je učinila i u imenik mu napisala veliku peticu.

– Jeeeee! Idem na izlet! – viknuo je Fran.

Na teži je način naučio da pravda uvijek pobjeđuje.

Klara Škvorc, 2. razred
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
1. nagrada

To je bilo pravedno

Zovem se Jakov. Idem u osnovnu školu, u drugi razred. U razredu imam puno prijatelja. A jedan me događaj to još i više uvjerio.

Održavalo se svjetsko prvenstvo u nogometu. Tih je dana bilo jako popularno skupljati sličice nogometaša. Svi mi dečki bili smo zalučeni tim skupljanjem. U razredu se stalno čuo razgovor o nogometu. Imaš li Perišića? A imaš li ti Vidu?... Imaš možda duplice za mijenjanje? A imaš li Modrića?

Ah, da, Modrića je bilo teško dobiti. Valjda su namjerno tiskali manji broj sličica našeg najvećeg igrača. Samo su rijetki imali Lukinu sličicu, a ja sam bio sretnik koji ga je upravo dobio. Mojoj sreći nije bilo kraja.

Čim sam došao u školu, pohvalio sam se kako imam Lukinu sličicu. Mnogi su mi bili zavidni. A onda je Marijan rekao da i on ima njegovu sličicu. Upravo ju je htio pokazati. Ali, nije ju mogao naći. Prekopao je torbu, ali sličice nije bilo. Onda je Marijan pokazao prstom u mene i rekao: – Ti si mi uzeo sličicu! Nije mogla nestati! Imao sam je prošli odmor!...

Uzalud sam se branio da sam svoju sličicu sam dobio. Marijan je sve dečke nagovorio protiv mene i nitko se sa mnom nije htio družiti. Bio sam jako tužan. Čak se i moj najbolji prijatelj Filip okrenuo protiv mene. Rekao je da sam ga razočarao.

Prošla su tako tri školska sata. Bila su to tri preduga sata kada sam mislio da više nemam prijatelja. A ništa nisam bio kriv.

An illustration at the top of the page shows a flock of birds in flight against a light blue and green background. On the right side, there is a brown wire birdcage hanging from a string.

Onda, za vrijeme četvrtog sata Marijan je nešto glasno viknuo. Čak ga je i učiteljica upozorila da se smiri. Držao je u ruci Lukinu sličicu. Našao ju je među listovima čitanke. Bio je jako sretan... Ja mislim da sam bio sretniji od njega. Sada će svi znati da ju nisam ja uzeo.

I zaista, poslije nastave Marijan je učinio ono što je bilo pravedno. Došao je do mene i tiho rekao: – Oprosti! Bio sam u krivu.

A onda je glasno viknuo tako da su svi dečki čuli. Naravno da sam mu oprostio. Meni je bilo važno da sam oslobođen krivice. Svi smo opet bili dobri prijatelji, prava klapa i svi se ponovo družimo.

Magdalena Nadilo, 3. razred
Mentorica: Suzana Turković
III. osnovna škola Bjelovar

Vjera i pravednost

U školi su odmori uvijek zabavni, ali ne završe baš svaki put dobro. Za vrijeme jednoga odmora djeca iz razreda mom su prijatelju Marku uzela bocu vode. Počeli su se dobacivati preko cijeloga razreda. Marko je bio tužan, a meni ga je bilo žao.

Ja sam se pravila da sam u njihovoj ekipi i čekala da boca stigne do mene. Oni su se dobacivali bocom cijelo vrijeme, a Marko je vikao: – Vratite mi bocu! Dajte mi moju bocu!

Silno sam željela pomoći Marku. U jednom trenutku prijatelj Noa dobacio je bocu meni, a ja sam bocu vratila Marku. Marko mi je zahvalio, a ostali prijatelji počeli su vikati: – To je nepravedno! Nisi mu trebala vratiti bocu!

Ja sam njihove povike ignorirala i sjela na svoje mjesto. Mislim da oni nisu bili pravedni prema Marku, a da je pravedno što sam Marku vratila bocu.

Volim pomagati prijateljima kada su u nevolji i ne volim kada se nekome događa nepravda. Osjećala sam se sretno i zadovoljno jer sam pomogla svom prijatelju Marku. Bila sam smirena jer sam znala da sam postupila pravedno. Sjetila sam se kako svake nedjelje odlazim s roditeljima u crkvu na misu i da takav mir osjećam i u crkvi.

Bog nam poručuje da budemo pravedni prema svim ljudima, a svećenik nas uči kako da budemo pravedni. Svi smo mi djeca Božja, međusobno braća i sestre, i tako se trebamo i ponašati jedni prema drugima. Ako se zalažemo za pravdu, pravda će na kraju i pobijediti!

Luce Jerković (1. r.): *Pravednost za bolji svijet*

Mentorica: Sanja Ivančić

Osnovna škola „Vjekoslav Parać”, Solin, Područna škola Vranjic

Gabriela Tadić, 3. razred
Mentorica: Suzana Turković
III. osnovna škola Bjelovar

Nogometna lopta i pravda

U malom parku, zaklonjenom živicom od pogleda prolaznika i prometa na ulici, okupila se ekipa prijatelja. Počeli su se dogovarati oko toga čega će se igrati. Čulo se tu puno raznih prijedloga. Govorili su: – Mogli bismo igrati nogomet! A zašto ne graničara? Ja sam za košarku!

Kako se nikako nisu mogli usuglasiti oko igre, prijatelji se prvo odluče podijeliti u dvije ekipe, što su i napravili. U svakoj ekipi bilo je po šest igrača, a Patrik je ostao sjediti na klupi jer je bio višak. Patrika nitko nije želio u svoju ekipu jer su svi prijatelji bili mišljenja da je on nespretnjaković i kako ništa ne zna igrati kako treba.

Patrik je tužno sjedio sa suzom u oku, ali nije htio zaplakati. Dovoljno mu je bilo što prijatelji o njemu misle da je nespretnjaković i nije želio biti još i plačljivko. Dok je Patrik tako sjedio, ekipa prijatelja odlučila je igrati nogomet, ali su shvatili da nogometnu loptu ima samo Patrik. Pogledali su svi prema njemu i primijetili da je jako tužan.

U taj tren Martina je uzviknula: – Hajde, Patrik, što čekaš? Pa netko treba suditi u ovoj utakmici, a ti se u to najbolje razumiješ!

Patrik ustane i prihvati ponudu, a Patrikovo tužno lice odjednom postane sretno. Tako je jedna nogometna lopta i jedna ponuda za suđenje pomogla da pravda zavlada među prijateljima.

Erik Tilošanec, 3. razred
Mentorica: Mirela Međimorec Stančin
Osnovna škola Legrad

Pravda i nepravda

Srele se pravda i nepravda na uskom mostu ispod rijeke.

Nepromišljena i tvrdokorna nepravda nije željela ni koraka odstupati da se mimoide s pravdom. Pravda je molila nepravdu da se dogovore, ali uzalud. Te njihove molbe čuo je vjetar. Dizao je valove na rijeci jer mu je dozlogrdilo što nepravda ne pokazuje nimalo dobre volje za razgovor. Odjednom se podigao takav val na rijeci da je zaljuljao most na kojem je nepravda provodila svoju volju. Odnio je nepravdu niz rijeku.

Pravda je imala slobodan put, a nepravda je naučila lekciju o potrebi dogovora.

Mija Filipić (4. r.): *Zajedno smo svih boja i mogućnosti*
Mentorica: Sanja Brkić
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

Borna Jakić, 4. razred
Mentorica: Nataša Brekalo
III. osnovna škola Bjelovar

Ljubav i dobrota

Sva djeca svijeta barem su jednom u životu doživjela neko ražočaranje, nepravdu ili tugu. Vidio sam i doživio razne nepravde, a imam tek deset godina. Nekad mama i tata nisu pravedni jer od nas traže nešto što ne možemo ostvariti: biti dobar sportaš, najbolji prijatelj ili dobivati odlične ocjene. Mi smo dobri u nekim stvarima koje roditelji ne žele vidjeti, i to nije pravedno.

Dosad sam pročitao puno malih, velikih i poučnih izreka o pravednosti. Takve izreke često govore stariji ljudi kao moja baka, ali i ja ih nekad znam reći svojim prijateljima kada se prepiremo ili ne slažemo: „Tko tebe kamenom, ti njega kruhom.”

Kada govorimo neke ružne riječi jedni drugima ili u našim grupama na mobitelima, tada se sjetim poslovice: „Što učiniš drugom, i tebe će snaći.”

Teško je biti pravedan. Lakše je o nekome pričati ružno nego ga dobro upoznati, jer kad nekog dobro poznaješ, onda sigurno nećeš imati ništa ružno za reći. Zato trebam biti jako pažljiv, znati puno o nekoj osobi ili temi o kojoj se govori i uvijek razmisliti kako se osjećaju moji prijatelji, roditelji, sestra...

Pravednost znači da trebaš učiti, znati i osjećati. Sve to važno je za mene i druge jer u znanju je spas, a u osjećajima ljubav i dobrota.

Marko Ružić, 5. razred
Mentorica: Marina Veić
Osnovna škola Bijaći, Kaštel Novi

Jean-Michel Nicolier

Dragi Jean-Michel Nicolier,
danas se prisjećam nepravde, prisjećam se žrtava Domovinskog rata, a jedna od tih žrtava bio si ti. Preminuo si jako mlad, u svojoj dvadeset i petoj godini. Znam da si mogao ostati sa svojom obitelji, ali izabrao si Hrvatsku. Mnogim ljudima ostao si u sjećanju i ovime ti pokušavam uručiti poruku koliko si ljudi i života spasio svojom hrabrošću. Pitao si se o pravednosti, zaključio si da je nema, ali pomogao si u stvaranju nove budućnosti. Bio si veoma dobar čovjek. Hvala ti na odvažnom duhu koji je pomogao Hrvatskoj u najtežim danima. Rodio si se 1966. godine, a za nas poginuo 1991. Mi se za tebe molimo.

Ana Hršak (6. r.): *Ptice nebeske*
Mentorica: Bernadica Mažar
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb
dodatna nagrada

Cindy Bingula, 6. razred

Mentorica: Danijela Sunara-Jozek

Osnovna škola prof. Franje Viktora Šignjara, Virje

Nisi pravedna

Sjedim na klupi na Gornjem gradu i razmišljam jesam li pravedna kada govorim kako je sve oko nas nepravedno. Gdje se briše ne i postaje pravedno? Tko o tome odlučuje? Je li meni (ne)pravedno što je i drugome? Mnogo pitanja bez odgovora, a i pitanje je trebamo li o tome stalno razmišljati. Sada mi se čini da ne, ali prije nepunih godinu dana posve sam drugačije razmišljala.

Spavala sam mirnim snom jer je preda mnom trebao biti miran, sasvim običan školski dan. Bez stresa. Bez pisanih i usmenih provjera (napokon). Trebao, kažem, jer me odjednom probudila strašna buka. Čula sam prepiranje svojih roditelja, lupanje vrati-ma, ormarima, kutijama... U glavi mi se vrzmalo milijun misli. Brzo sam iskočila iz kreveta i krenula prema dnevnoj sobi. Put do nje izgledao mi je beskonačno dug. Došavši u dnevnu sobu, ugledala sam mnogo kutija, neke nepoznate ljude (iznosili su kutije) i roditelje. Shvatila sam da se ostvaruje ono o čemu su pričali prije nekoliko mjeseci. Tada sam mislila da me zadirkuju, ali se tog jutra to uistinu ostvarivalo. Jednom su za doručkom razgovarali o mogućnosti preseljenja jer je tata dobio ponudu za posao koji je oduvijek htio raditi. Jako sam burno reagirala, pa su to do danas skrivali od mene.

Na moje pitanje: – Što se događa? – mama je rekla da se selimo. U nevjerici sam stajala usred dnevne sobe, a zatim sam razočarana počela plakati. Odgovorila sam mami da to nije pravedno, no njezin odgovor nije bio nimalo utješan. Rekla mi je da puno toga u životu nije pravedno. Odavno sam to znala, pa me mamin odgovor nije utješio.

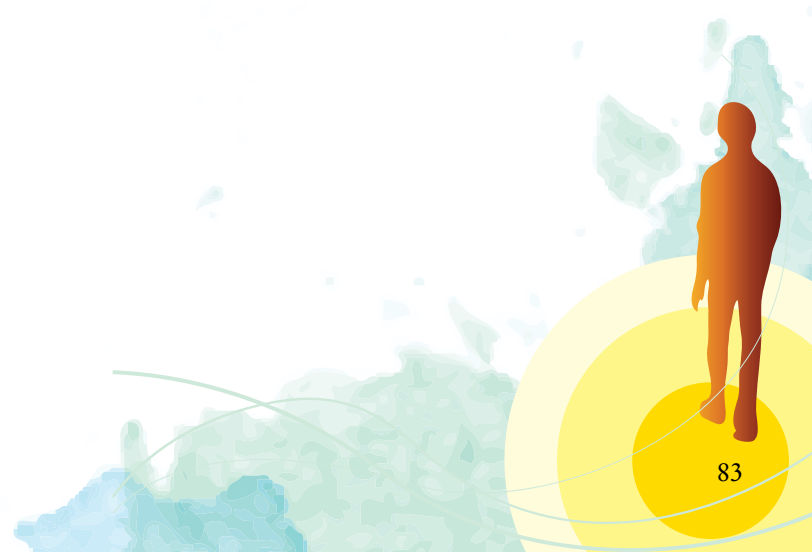

Dakle, razlog selidbe bio je tatin novi posao u Zagrebu. Meni se ta odluka nije nimalo svidjela jer nitko mene nije pitao za mišljenje. Nikoga nije briga za moje prijatelje, školu, baku, djeda... Zнала sam da bih u Zagrebu imala više mogućnosti – veći izbor srednjih škola za dvije godine, veći izbor bavljenja slobodnim aktivnostima, veći izbor mjesta za druženje s prijateljima, ali moje je malo mjesto ipak veće u srcu od velikoga grada. Tu sam od rođenja, tu sam naučila hodati, pričati, voljeti, naučila sam prva slova, brojke, riječi... Stekla sam prve prijatelje i simpatije.

Odlučno sam rekla da ostajem s bakom i djedom, no to mi nisu dopustili. Bila sam prisiljena preseliti se. Uzela sam kutiju i krenula se pakirati. U autu do Zagreba nisam progovorila ni riječ. Mama je samo u jednom trenutku rekla: – Nisi pravedna!

Danas na gornjogradskoj klupici ponovno razmišljam o tom danu. Više ne osjećam što sam toga dana osjećala, ne mislim što sam toga dana mislila. Sretna sam i zadovoljna. Dobro, nisam potpuno. Bit ću kad mami priznam da sam toga dana bila nepravedna prema njima jer je ovdje sve sjelo na svoje mjesto, a vrlo često sam i kod svoje bake i djeda.

Filip Bogdan, 6. razred
Mentorica: Anđelka Klemenčič
Osnovna škola Sveti Martin na Muri

Lejpo mi je

Megla. Ne vidiš prst pred nosom. Carski (a ne bogovski) se osjećam. Kak da sem prvi človik šteri je osvojio Ivanščicu. Stojim na vidikovcu kak na lovačkoj mojoj čeki v lapšinskoj meki. Tiho je. Ftiči se čujejo. Pločejo se za mamom.

Z planinarskoga dauma miris gulaša. Več me greje, a još sem ga nej praubo. Kak bu tek dok ga praubam. Držijm se za železnu šipku, mrzel veter, mrzli zrok, a v glovi topli gulaš. I mrzli list mi je pao na rauku.

Na Ivanščici sem. Tam de je duša topla.

Grgur Padežanin (3. r.): *Pravedno je zaštititi od nepravde*

Mentorica: Ana Prepolec Padežanin

Osnovna škola Turanj, Podružna škola Cerovac Vukmanički

Nikolina Halamić, 6. razred
Mentorica: Lorena Leljak
Osnovna škola Krunoslava Kutena, Vrbovec
3. nagrada

Nova učenica

Bio je petak, moj najdraži dan u tjednu, ali i dan kada smo trebali pisati ispit iz matematike. Toga jutra na sat matematike u razred je s našom razrednicom ušla i neka nepoznata djevojčica. Svi smo odmah pretpostavili da je ta sramežljiva djevojčica nova učenica, a razrednica nam je to i potvrdila.

Pozdravili smo je, a ona je samo nešto tiho prošaptala i sjela na svoje mjesto. Razrednica ju je zamolila da se predstavi. Djevojčica je ustala pognute glave i počela je govoriti: – Jaa... Jaa... Jaa...

Svi su se počeli smijati, pa čak i ja, iako sam znala da to što radimo nije lijepo. U tome se trenutku djevojčica rasplakala i istrčala van iz učionice. Razrednica je odmah krenula za njom, a nama nije bilo jasno što se to upravo dogodilo. Mislim da je prošlo nekoliko minuta kad je naša razrednica otvorila vrata i ušla u učionicu s djevojčicom kojoj još uvijek nismo znali ime. Razrednica je rekla: – Ovo je Lorena, naša nova učenica.

Napokon smo saznali kako se zove, no ostatak dana protekao je nekako neobično jer je Lorena cijelo vrijeme šutjela, a ispit iz matematike nismo pisali.

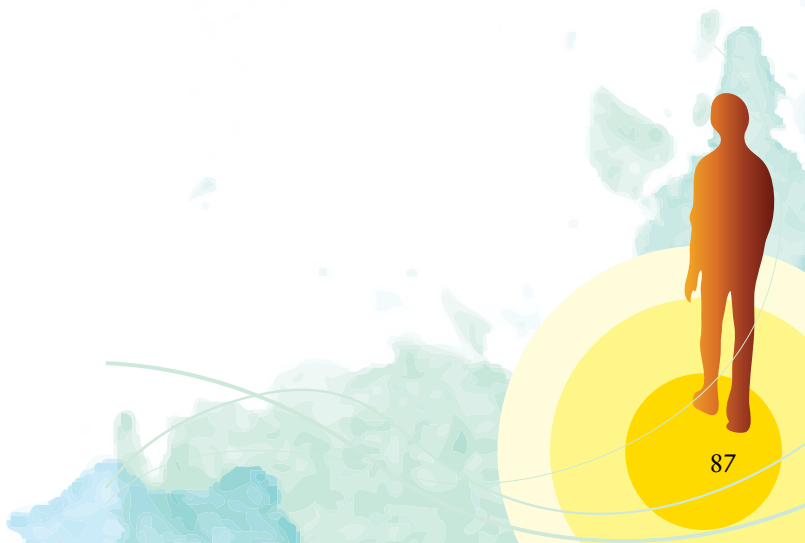
Toga dana nakon nastave moje najbolje prijateljice došle su k meni prespavati. Dugo smo razgovarale o Loreni, toj tajanstvenoj učenici. Zanimalo nas je tko je ona i odakle dolazi. Nadale smo se da ćemo to u ponedjeljak saznati. No u ponedjeljak Lorena nije došla u školu, a njezina mama javila je da se ne osjeća dobro. Na satu razrednika pitali smo razrednicu zašto Lorena nije htjela razgovarati s nama. Razrednica nam je rekla kako Lorena ima

poremećaj govora koji se zove mucanje. Objasnila nam je i što je to mucanje. Tek tada shvatila sam koliko je Loreni bilo teško kad se morala predstaviti pred skupinom djece koju nikad prije nije vidjela. Nakon tjedan dana Lorena je došla u školu, a neki su joj u razredu dovikivali pogrdna imena. Smijali su joj se kad bi počela zamuckivati, a ja nisam učinila ništa kako bih je obranila. Zbog našega ponašanja Lorena nije imala prijatelja, stalno je bila sama i ni s kim nije htjela razgovarati. Vidjela sam da joj je jako teško pa sam pokušala razgovarati s njom i ispričala sam se, no nije me ni pogledala. Nekoliko sam puta tako pokušavala, ali činilo mi se da me uopće ne sluša. Kad sam već htjela odustati, Lorena mi je prišla i pitala me jesam li napisala domaću zadaću. To je bio naš prvi razgovor, ali nakon toga bilo ih je još jako, jako puno jer smo postale najbolje prijateljice.

Ovaj događaj potaknuo me na razmišljanje o tome koliko djece svakodnevno doživljava nepravdu u školi. Teško mi je priznati da sam se i ja rugala Loreni, no taj me događaj nečemu i naučio, a to je da nikad više ne smijem šutjeti ako osjetim nepravdu.

Tea Jakopič, 6. razred
Mentorica: Anđelka Klemenčič
Osnovna škola Sveti Martin na Muri

Za koga?

Subota je.

Sprovlam se. Patike, trenerka, šilterica.

Čujem baku: – Tea, boš se ti jempot nafčila posprovlati postelo za sobom. Niti jen dečko te ne bu šteu ak buš tak neuredna.

Mama je malo tiša: – Daj, Tea, stvarno si kak nekši dičkejr.

Poglednem ju: – Zakaj?

Odma se oglosi: – Pa sako subotu maoraš na utakmicu.

– Pa normalno! A kaj nesmim? – mirno odgovorim.

Mama je uporna: – Pa, smejš, ali raum saku subotu!?

Zno kaj bum joj rekla: – Je, a kaj bum doma za komjutorom sedejla?

Mama i jo znomo odgovor. Jer tak je sako subotu. Jo nebrem bez nogometa i utakmice. Makar mi na živce idejo uni navijočiči kre mene.

– Ej, ti, mala, ti si od unoga... kak se zove...?

Jo odma pijtam: – Mislite od Iveka Jakopiča? Je, jesem. – Nasmejem se.

Dale me zanima utakmica i nika drugo. Zagorci, Podravci i Međimurci, sij su v našemo Poletu skupa.

Za koga? Za Polet!

Za koga? Za Polet!

I, nek me sam baka pijta: – Tea, daj mi reči, kaj buš ti mejla v životu od totoga nogometa?

Zmijslim se dok sem z tatjom od jenoga našega Poletovoga Zagorca naručila zelje. Imam v rukavu odgovor: – Pa, glej baka, ak nikaj drugo, i tij buš mejla zelje.

Martina Kosar (7. r.): *Pravda i nepravda*
Mentorica: Željka Kalabek
IV. osnovna škola Bjelovar
dodatna nagrada

Filip Kovač, 6. razred
Mentorica: Helena Malek
Osnovna škola Mate Lovraka, Veliki Grđevac

Put prema pravdi

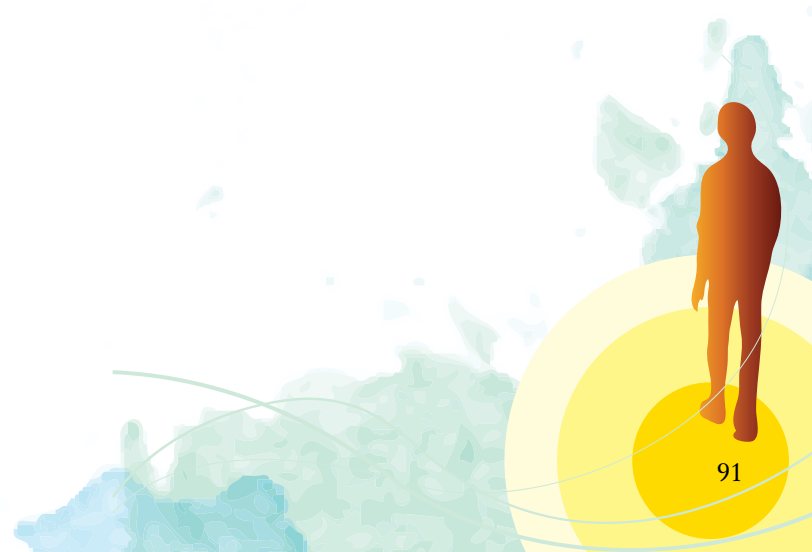
„Pravda označava idealno stanje društvenih međudjelovanja u kojim vlada poštena i nepristrana ravnoteža.” Ovo je samo definicija, a u životu se često susrećemo s nepravdom, a pravda se tek treba ostvariti i, nažalost, do nje je ponekad teško doći.

Pravda mora biti jednaka za sve, bez obzira na spol, dob, boju kože... Prava koja imaju neki ljudi, drugima su samo san. Kada čujem riječ pravo ili pravda, sjetim se migranata. Migranti su ljudi o kojima slušamo i gledamo gotovo svaki dan u vijestima. Vidio sam čak u jednom prilogu o migrantima da među njima ima i djece. Zanimalo me je kamo oni žele ići, zašto su napustili svoj dom i zašto ih nitko ne želi primiti. Pitao sam mamu o tome, a nešto sam pročitao i sam. Migranti su ljudi koji bježe iz svoje domovine, iz Afganistana, Somalije, Iraka, Nigerije. Bježe jer su ih ondje prognali zbog vjere, boje kože, politike ili zato što su ih drugi, moćniji ljudi tjerali da sudjeluju u ratovima. Migranti traže novu i bolju budućnost. Teško im je jer često nailaze na zatvorena vrata. Što sam više čitao, to mi je bilo sve više žao tih ljudi. Ne razumijem zašto neke države ne puštaju migrante, pa ti ljudi moraju bježati, skrivati se i moliti za pomoć i hranu. Sjetio sam se i Isusa i njegove obitelji, kako su morali bježati od ruke kralja Heroda koji je planirao pronaći maloga Isusa i ubiti ga. Ni to nije bilo pravedno. Ne mogu ni zamisliti da moram spakirati stvari u torbu, ostaviti dom i pobjeći! To je strašno! To nije pravedno! Ponekad sam ljut na mamu, na školu, na prijatelje, kad nešto ne mogu dobiti, kad nekome ne smijem ići jer smatram da sam doživio nepravdu. A

onda se sjetim da imam topli dom, prijatelje, obitelj i da zapravo ipak češće doživim pravdu, nego nepravdu koju doživljavaju oni kojima je puno teže u životu.

Želio bih da djeca koju sam vidio, a i sva ostala djeca uskoro nađu topli dom sa svojim obiteljima. Želim da idu u školu i igraju se s prijateljima. Najviše želim da sva djeca budu sretna, sigurna i da se nikada ne boje. Volio bih da u svome životu doživljavaju pravdu iz dana u dan. Znam da to nije moguće, ali barem se mogu nadati tome.

Kelly Leskovec, 6. razred
Mentorica: Anđelka Klemenčič
Osnovna škola Sveti Martin na Muri
dodatna nagrada

Arigatō!

Biu je nojbauši na svejtu. Moj deda. Rad je meu čitati novine. Jo sem mu bila miljenica. Jedina vnukica. Saki den je dojšo po mene v škaulu. Se dok mu mama neje zabronila. Rekla je da imam noge i da maoram peški hoditi. Unda me je čeko pred hižom. Pomogo mi je zadaću pisati. Nojveč me vučjo geografiju. Negda je biu šofer i znau je se na korti. I pračku mi je pomogo napraviti. Zeli smo baki cipele i napravili dobru pračku. Baka je tau zazvejdila tri leti posli.

Jo sem hrvatska Japanka. Nojrojši imam karate i Japan. Suši i kimono. Semaj pri hiži sem dosadna z japanskim, ali njemu sem nej bila. Uspjela sem ga očarati. Očarala sam ga jedinoga pri hiži. Z japanskim. Počela sem z nojjednostavnijim rejčima.

Ojisan (djed) ili Ohayōgozaimasu! (Dobro jutro!). Nej si je mogo zapamtiti, ali se joko smejo dok sem ga zaraum pozdrevila na japanskom. Smejo se kak da posluša nojsmešniši vic. Nej sem prestala. Saku večer sem mu govorila Oyasuminasai (Laku noć!), a deda se pok smejo, kak i zaraum. Ali ni tau si je nej mogo zapamtiti. Tau mi je stvarno zanimljivo.

Kupuvo mi je deda sakoga dneva cukore, mandarine, sličice i olovke i zmislila sem se rejči koju bu si mogo zapamtiti. Arigatō! Hvala! Saki paut dok mi je nekaj kupjo, rekla sem mu fala na japanskom. I tak je bilo, den za denom. Jenoga dneva deda je meni reko: – Arigatō!

Jaj, kak sem bila vesela! I ponosna. Mislila sem si ak mu je konačno krenulo, idemo dale. Idemo na Kon'nichiwa! Dobar dan! Ljudi, bilo je super, kak da je otprije znau tu rejč. Tak ju je lejpo govorjo. Veselila sem se sakoj nauvoj jegovoj rejči. Al uno nojlepše bilo mi je čuti jegov smejh dok bi jo rekla nauvu rejč. I denes čujem smejh, prati me dok idem v škaulu. Gledij me z oblaka.

Dominik Lukić, 6. razred
Mentorica: Marina Nejedli
Osnovna škola Mate Lovraka, Veliki Grđevac

Upitnici iznad moje glave

Često se pitam imaju li sva djeca sve što ja imam, a to je topao dom, roditelje koji se brinu o meni, mogućnost bavljenja različitim aktivnostima izvan škole. Znam da to nije tako, pa si postavljam pitanje: „Je li to pravedno? Zašto?”

Često se sjetim vršnjaka i ostale djece iz Petrinje i okolice. Mislim da nije pravedno da djeca nemaju svoj dom niti svoju školu. Kako bi itko bio sretan tko nije u vlastitoj kući? Kako bi itko bio sretan tko ide u neku zamjensku zgradu umjesto u školu na koju je navikao? Razmišljam s upitnicima iznad glave: „Što bih mogao učiniti za njih? Mogu li im ja kako pomoći?”

Podijelio bih svoje iskustvo koje sam doživio prošle zime. Mama i ja smo kupili i odnijeli hranu na mjesto na kojem su se prikupljale potrepštine za stradale u potresu. Tog trenutka sam se osjećao presretno što napokon nekome mogu pomoći. I sada, kada se bliži godišnjica tih nesretnih događaja, opet razmišljam i postavljam si dva pitanja: „Je li pravedno to što se dogodilo stanovnicima čije je domove uništio potres? Jesam li ja mogao i mogu li učiniti više?” Smatram kako je najveća vrijednost i najveća sreća pomagati drugome i biti pravedan. Pomaganje me ispunjava nekakvim unutarnjim mirom i zadovoljstvom. Osjećam se kao da tada ispravljam nepravdu i činim dobro. Kada činimo dobro, zapravo činimo i pravdu.

Čini mi se da se s nepravdom susrećemo svaki dan, i to nije nimalo lako. No, treba biti strpljiv jer pravda uvijek na neki način pobijedi. Ni naš Spasitelj nije doživio pravdu, a opet je druge pozivao da čine pravdu. Nije se osvećivao, već je molio za neprijatelje. Zato se nadam da će prava pravda doći i do naših stanovnika Banije i da će sve biti kao prije, ali i puno bolje.

Lana Makar, 6. razred

Mentorica: Danijela Sunara-Jozek

Osnovna škola prof. Franje Viktora Šignjara, Virje

Čokoladni keks pravednosti

Što je pravednost? Je li uvijek sve u životu pravedno? Kako kome. Pravda je medalja s dva lica. Svatko ima svoje mišljenje o pravdi. Što je za mene pravedno, možda za nekoga drugoga nije – ali i obratno. Kad se posvađam s mlađom sestrom, mama kaže da popustim jer sam starija, ali ja mislim da to nije pravedno. Moram li uvijek ja popustiti samo zato što sam starija?

Ne, ne moram jer nije pravedno!

Je li pravedno da netko svaki dan baca hranu, a postoji puno gladne djece? Ne, nije!

Je li pravedno da netko nepoštenim radom stekne veliko bogatstvo, a koliko ljudi spava na cesti? Ne, nikako nije!

Je li pravedno kada puno učim i trudim se, a dobijem lošu ocjenu? Ne, ne, ne, apsolutno nije!

Čini mi se da znam što pravednost nije, ali što onda jest? Hoću li ikada saznati? Hoću li ikada shvatiti? Trebam li više knjiga pročitati da bih saznala? Ili filmova pogledati? Ili na internetu surfati?

(...)

Dolazi majka s posla, a sestra i ja svađamo se oko posljednjeg keksa. Onog fiiiiinog čokolaaaaadnog. Uzima ga i dijeli na dva jednaka dijela – jedan dâ sestri, a drugi meni.

Mislim da sam shvatila!

Petra Žagar (4. r.): *Ljubav*
Mentorica: Ana Zekanović
Osnovna škola Jurja Barakovića, Ražanac

Karla Takač, 6. razred
Mentorica: Mirela Paša
Osnovna škola Molve
dodatna nagrada

(Ne)pravda

Ana je došla iz škole. Dobila je zadaću saznati i zapisati što je to pravda, a nije točno znala što je to. Nije joj bilo jasno misli li se pod tim pojmom na biti u pravu, na zločin i kaznu, toleranciju ili što drugo. Podsjećalo ju je to još na baku koja je znala reći sestričnima kad bi se posvađale: – Hoćete li da vam ja podijelim pravdu?

Dosjetila se još i da tu riječ baka često rabi kad kaže da se susjeda sa susjedom opet pravda. Nikad joj to nije bilo potpuno jasno. Mnogo je razmišljala što to točno znači. Primijetila je da ta riječ ne znači uvijek isto.

Hitro je otrčala do bratove sobe. Njezin stariji brat Marko pisao je zadaću. Ana ga upita: – Marko, znaš li što je to pravda?

Marko se zamislio i ljutito odgovorio: – Pusti me! Guglaj!

Tužno je otišla i uključila računalo. Sjetila se učiteljice hrvatskog jezika i upute da se koriste Jezičnim portalom. Upisala je *pravda* i pronašla značenje: *Pravda je zakonom i običajima utemeljeno stanje u kojem svatko čuva ili dobiva materijalna i duhovna dobra bez štete po drugoga; pravednost, pravica*. Pronašla je i definiciju: *Pravda je skup osnovnih vrijednosti na kojima se moraju temeljiti društvo i država*.

Ponovno je dojurila Marku: – Ali to nije to!

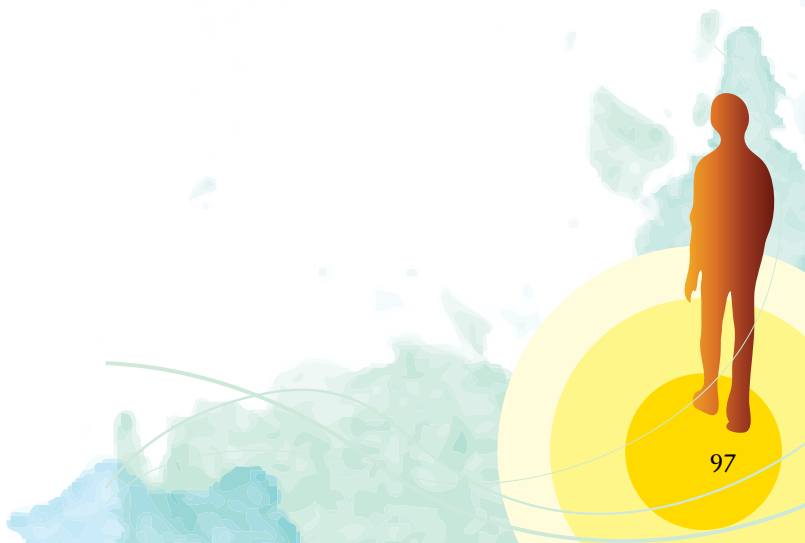
Marko se primirio i rekao joj: – Pravda je kad svatko dobije svoj kolač, bombon... kad svatko dobije jednaki dio, svoj dio, dio koji mu pripada. Pravda je i kad se svako biće jednako cijeni i voli, kad poštujemo sve oko sebe i svakoga uvažavamo i doživljavamo jednakim.

– Ahaaaa! To je ono kad činiš ispravno! – zaključila je Ana.

Sjetila se tada i majčinih riječi: „Pravda je spora, ali dostižna.” Shvatila je da je pravda nešto dobro, da je to najbolje rješenje svake situacije i da na kraju ipak većinom pobjeđuje. No, tada joj se javi misao. Ali sva djeca na svijetu nemaju jednako, to nije dobro, to nije pravedno. Mnogi su gladni, neki nemaju školu, neki trpe nasilje, neki, neki...

Ljutito je otrčala u svoju sobu. Svoje misli i spoznaje o nepravdi zapisala je u bilježnicu. Ana je saznala i shvatila što je to (ne)pravda. Pravda je ljubav i jednakost prema svima i ona nikoga ne oštećuje, ali Anu je više obuzela misao o nepravdi. Brinulo ju je što će reći učiteljica za njezin rad. Nije tražila da napišu što je nepravda, nego što je pravda. Ona je kroz nepravdu objasnila i razumjela pravdu. Nije važno je li nešto pravda i pravedno, važno je da nitko ne osjeća nepravdu. Napisala je najbolji i najljepši sastavak u razredu.

Lucija Hrgetić, 7. razred
Mentorica: Dijana Požgaj
Osnovna škola Vugrovec-Kašina

Pravednije je slušati srce nego razum

Svi kažu da je ljepota prolazna i misle da to nije pravedno. Ali kakva ljepota? Ona u srcu ili na licu? Postoji mnogo ljepota: ljepota prirode, života ili, pak, ljepota duše.

Svaki čovjek lijep je na svoj način. Nije dobro uspoređivati nas jer svi smo različiti. Netko je dobar u sportu, netko u pjevanju, a netko u pisanju. Ono što nam je svima zajedničko jest da svi imamo dobre i loše dane, dobre i loše strane. Ljepota srca najljepša je ljepota koju znam. Ponekad je bolje i pravednije slušati srce nego razum jer srce govori prema onome što želimo, što stvarno osjećamo. Ljepota lica potpuno je nebitna. Ljepota lica ne čini čovjeka. Da je svatko s lijepim licem dobra osoba, cijeli bi svijet bio bolje mjesto. Ali ne. Ono što nas čini ljudima jest ono u našem srcu. Što nam znači da smo najljepši i najpametniji ako se nakon napornog dana vratimo kući u kojoj nema ljubavi, smijeha, mirisa sreće? Tada nam ljepota lica ne znači apsolutno ništa. Ali ako smo dobre osobe, tada kao da nas svi vide kroz ružičaste naočale. To je prava ljepota, ljepota srca. Svako srce kuca za sebe, ali ljubav iz njega možemo podijeliti s onima koje volimo. Srce ne bira koga će voljeti. Možda odluči vrata otvoriti nekome koga mi ne želimo pustiti u svoje srce. Možda ta osoba ima ljepotu na licu, ali ne i u srcu. Zar nije moguće? Tim ljudima potrebno je pokazati pravi smisao života, onaj koji uistinu i jest pravedan. Nitko nije savršen, ni jedna ljepota nije savršena, ali mi ih možemo učiniti boljima i ne smijemo to nesavršenstvo smatrati nepravdom. Savršenstvo ne postoji. Uvijek možemo biti bolji. To nam treba biti motivacija.

Ljepota života je kada znaš da nisi sam. Da je netko uvijek pokraj tebe: prijatelji, obitelj... Što ti znači sve bogatstvo ovoga svijeta ako u svome životu nemaš nadu i volju postati bolji, voljeti više?

Ljepota u srcu jedina je ljepota koja ne prolazi. Ona je uvijek u nama.

Ariana Kraljić, 7. razred
Mentorica: Janja Škraba-Stanešić
Osnovna škola Frana Galovića, Zagreb
2. nagrada

Shvatio sam

Bio je to jedan jako dosadan sat povijesti. Profesor je, kao i obično, pričao jako sporo i tiho, a ja sam, kao i obično, crtao neka-kve gluposti i škrabotine te gledao na sat iščekujući zvono za kraj školskog sata.

– Luka! – zaurla profesor. Pogledao sam ga i vidio njegovo veliko namrgođeno crveno lice kako me ubojito gleda.

Ustao sam i promrmljao: – Da, profesore?

– Ponovi što sam zadnje rekao! – oštro zareži.

Zar on misli da ja pratim na njegovu satu? Naravno da ne, povijest jedva prolazim s dva.

Nesigurno sam rekao: – Nisam vas čuo. Sjedim u zadnjoj klupi, a vi tiho govorite pa vas ne čujem dobro.

– Ma nemoj? Ne čuješ me dobro? – zarežao je na mene.

Tresao sam se od straha i nesigurno klimnuo glavom.

– Pa... – progundā profesor – riješit ćemo mi taj problem.

Pokazao je prstom na praznu prvu klupu točno ispred sebe.

– Premjestit ćeš se ovamo i čut ćeš me bolje. – podlo mi se osmjehnuo.

Pokušao sam se izvući: – Ali... Ali... Profesore, ja...

– Tišina! – cijela škola se zatresla koliko je glasno zagrmio. – Ne zanimaš me! – zaurlo je.

Pokupio sam stvari i otišao u prvu klupu. Tek što sam sjeo, zazvonilo je zvono. Nacerio sam se profesoru i vratio se u svoju zadnju klupu u kutu učionice.

– Nije pravedno. – promrmljao sam sebi u bradu.

Sva sreća da nam je ovo zadnji sat i da napokon mogu otići kući. Dogovorio sam se s Karlom da nakon škole odemo do njega i igramo videoigrice. Kada sam izlazio iz učionice, vidio sam Mateja kako stoji ispred učionice engleskog. Vjerojatno je danas dopunska nastava... Profesorica je rekla da bih i ja trebao doći, ali mi se zaista ne da ići, žurim Karlu na igranje. Želim da mi vikend što prije započne.

Izjurio sam iz škole kako me profesorica engleskog ne bi vidjela i opomenula da moram ići na dopunsku. Dobio sam jedinicu iz zadnjeg testa i vjerojatno bi me tjerala da je ispravim sada na dopunskoj nastavi, ali nisam se pripremio.

Karlo i ja krenuli smo prema njegovoj kući, on živi dvije ulice dalje od mene. Igrali smo igrice, jeli grickalice, glupirali se i zabavljali. Nakon sat vremena Karlo je rekao da mora ići napisati zadaću. Zbunjeno sam ga gledao.

– Ali, vikend je, imaš cijelu subotu i nedjelju za rješavanje domaće zadaće!

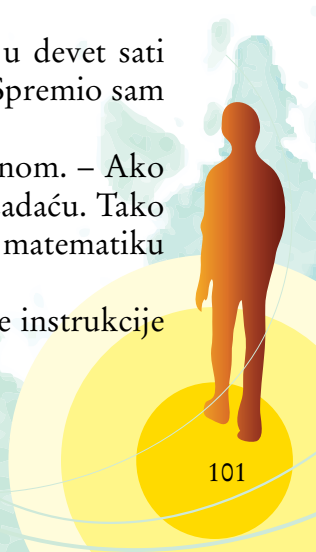
On je odmahnuo glavom i krenuo vaditi knjige iz školske torbe.

– Dva su sata popodne, to je vrijeme za pisanje domaće zadaće. Svaki dan zadaću pišem od dva do četiri, zatim imam sat vremena odmor i nakon toga, ako je potrebno, učim od pet do sedam. Nikad ne učim nakon sedam sati jer to nije zdravo i ništa neću naučiti.

Kakav luđak, pomislio sam. Ja zadaću rješavam u devet sati navečer pa sam ostao živ. Nema veze, pomislio sam. Spremio sam stvari i krenuo prema izlazu iz stana.

– Nisam ti rekao da odeš! – rekao je Karlo za mnom. – Ako želiš, možeš ostati pa da zajedno napišemo domaću zadaću. Tako je nećeš morati kasnije pisati sam. Ja ti mogu objasniti matematiku ili povijest, što god želiš.

Lijepo od njega, pomislio sam. Ali meni bi trebale instrukcije iz svih predmeta, a za to zaista nemam vremena.

– Ne, hvala. Možda neki drugi put. – nasmijao sam se.

– Kako želiš. – odvratio mi je Karlo.

Kao i obično, kada sam stigao kući, bacio sam torbu i otišao opet igrati igrice. Na trenutak sam se sjetio Karla, koji se sada jedan muči s domaćom zadaćom. Hmm... Možda ona njegova metoda učenja četiri sata na dan, s odmorom od sat vremena između, nije tako loša ideja. Ali ja sam lijen za to. Sve radim u zadnji čas. Ali nema veze, ponosan sam na svoje dvojke koje s mukom dobivam. Trebam mnogo šalabahtera da bih uspio navući neku klimavu dvojku.

Cijeli vikend nisam ništa pametno radio. Zvao sam Karla da igramo igrice, ali on je cijelu subotu i nedjelju bio kod Mateja i držao mu instrukcije iz svih predmeta. Katkad pomislim da se taj Matej zaista trudi. Bih li i ja trebao tako? Ma ne, nemam ja vremena za učenje, imam previše *levela* u igricama koje moram prijeći do kraja mjeseca jer inače neću biti na listi 10 najboljih igrača na svijetu, a to bi zaista bila sramota. Matej ne igra igrice, zato ima vremena za učenje. To je ono što ja pokušavam objasniti majci, ali ona me ne sluša, kaže da sam lijen. Ona i dalje tvrdi da sam trebao ići na dopunsku iz engleskog u petak. Ali kada sam joj rekao da sam se žurio Karlu na igranje, duboko je uzdahnula i rekla da je više ne zanimam i da se sam snalazim kada dođe vrijeme ispita. Naravno da ću se snaći sam, pa nisam glup. Ja sam pametan i samostalan, sve šalabahtere u životu, a bilo ih je hrpetina, napisao sam sam samcat. Pomoću njih najčešće dobivam dvojke. Katkad mi se zalomi i koja jedinica, ali na kraju godine mi profesori ipak kroz ušicu igle navuku dvojku. Što mi nedostaje?

Majka me često pita kako ću se snaći u srednjoj školi. Kako? Pa lako! Kao i do sada! Napraviti ću mnogo šalabahtera i nadati se dvojci. Majka mi također često govori da ću, kad odrastem, biti smetlar. Pa što? Što nedostaje smetlarima? Dignu se rano ujutro, malo počiste po ulicama i gotovo. Mogu ići kući. Ne rade sedam ili osam sati kao što ja provodim u školi. Na kraju krajeva, biti sme-

tlar je jedan jako važan i odgovoran posao. Bez smetlara naše bi ulice bile neuredne, prljave i pune lišća. Da nema smetlara, tko bi nam odnosio smeće s ulice, tko bi čistio zgrade i parkove? Ponosit ću se svojim smetlarskim poslom i neću dati nikome da me u tome spriječi.

U nedjelju navečer sjetio sam se da sutra profesor ispituje povijest. Zapravo, ne bih se sjetio da me Karlo nije podsjetio. Nisam se trudio naučiti jer ionako nemam vremena. Nisam mogao spavati, cijelu sam noć imao mučnine i boljela me glava. Sljedeće jutro pokušao sam odglumiti prehladu i vrućicu, ali nije upalilo.

– Ne zanimaš me! Ideš u školu, bez pogovora! – strogo mi je rekla majka.

Nisam imao izbora. Spremio sam stvari i otišao u školu. U školi kao i inače, kao u zoološkom vrtu. Dječaci trče, vrište, proizvode čudne zvukove. Djevojke pjevaju, smiju se i ogovaraju jedna drugu. Matej je sjedio u svojoj prvoj klupi i prelistavao knjigu iz povijesti. Zvao je Karla i nagovarao ga da ga ispita. Pita ga je više od 30 pitanja. Matej je znao sve. Pih, koji štreberi, pomislio sam promatrajući ih iz svoje zadnje klupe u kutu.

Zazvonilo je školsko zvono i profesor povijesti ušao je u razred. Mrko me pogledao i rekao: – Jureliću!

Ustao sam i progutao knedlu. Mislio sam da će me ispitati.

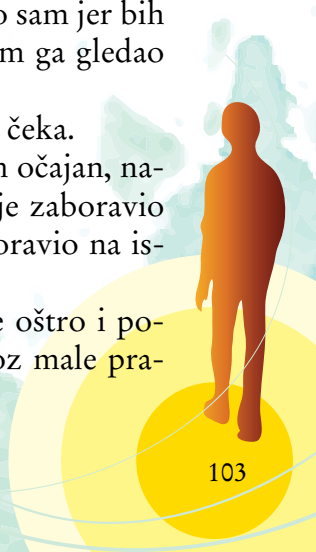
– Što smo se mi dogovorili u petak?

Htio sam mu odgovoriti: – Ne znam. – ali odustao sam jer bih za to dobio jedinicu preko pola dnevnika. Blijedo sam ga gledao praveći se da ne znam o čemu priča.

– Hajde ‘vamo, Jureliću! Prva klupa te nestrpljivo čeka.

Pokupio sam stvari i otišao u prvu klupu. Bio sam očajan, nadao sam se da će zaboraviti na ispitivanje kad već nije zaboravio na to da sjedim u prvoj klupi. Ali, nažalost, nije zaboravio na ispitivanje.

– Ima li dobrovoljaca za odgovaranje? – rekao je oštro i podigao pogled. Gledao nas je svojim sitnim očima kroz male pra-

vokutne naočale. – Nitko, kao i obično. Pa da vidimo što kaže slučajan odabir.

– Čekajte, profesore, ja bih se javio! – rekao je Matej samouvjeren.

Ostao sam u šoku. Zar će se zaista javiti? Svašta... Profesor ga je prozvao na ploču.

– Reci ti meni, Matej, zašto si se javio? – profesor ga je upitao, a Matej odgovori: – Jer sam učio cijeli vikend. Mislim da će se isplatiti.

– Misliš? – upita ga profesor pa se nasmije. – Ili znaš?

– Znam... – promrmlja Matej. Ne bih mu bio u koži.

– Prvo pitanje: Od koje je do koje godine vladao Josip II.? – upitao ga je profesor ne mičući pogled s njega.

– Od 1740. do 1780. Mislim da je to odgovor. – promrmlja Matej, a profesor zareži: – Misliš pogrešno, Mateju! Drugo pitanje: Što je to abolicionizam?

Matej je kimnuo glavom i promrmljao: – Ne znam... Tako mi je žao. Kada me je to Karlo pitao, znao sam, ali sada se ne mogu sjetiti...

– Hmm... – promrmlja profesor. – Pa dobro, reci mi onda što je Marija Terezija osnovala 1767. godine?

– Školovanje... – nesigurno odgovori Matej.

– Ajme, Matej, pa ništa ne znaš! Nema veze. Neću ti upisati ovu jedinicu jer znam koliko se trudiš i znam da si učio cijeli vikend, ali te nervoza „oprala”.

Matej se nasmiješi profesoru i reče: – Hvala vam. Odgovarat ću sljedeći put.

Profesor zatim pogleda u mene i kaže: – Ajmo, Jureliću! Tvoj red.

– Ali... Ali... Zašto baš ja? Od svih u razredu baš ste mene prozvali. – pokušao sam se izvući, no profesor me hladno gledao.

– Znači, jedinica, opet... – promrmljao je. Ja sam kimnuo glavom, a zatim mi je nešto palo na pamet: – Ali, profesore, zašto ćete meni upisati jedinicu, a Mateju nećete?

– Evo, reći ću ti zašto. Matej se trudi. Cijenim njegov trud, i sam se javio jer je bio siguran da je naučio. Znam da se ne bi javio da nije učio cijeli vikend, a tebe Luka poznajem i znam koliko truda uložiš u učenje. Nimalo!

– Ali to nije pravedno! – pokušavao sam se izvući.

– Pravedno je, Jureliću, pravedno je!

Toga sam dana shvatio veliku pouku...

Iva Matić, 7. razred
Mentorica: Željka Kalabek
IV. osnovna škola Bjelovar

Pravda

Pravda! Ima li pravde? Postoji li pravda na svijetu? Tko odlučuje što je pravedno, a što ne? Vrijedi li ona stara izreka *Pravda je spora, ali dostižna*? Tako mala riječ, a velikog značenja! Jesmo li mi pravedni? Jesmo li pravedni prema drugima? Prema sebi? Kako odlučiti što je pravedno, a što ne?

Kada nekoga komentiramo, kritiziramo, mislimo li da smo pravedni? Je li uopće do nas da dijelimo pravdu? Mislim da je danas velika rijetkost pronaći pravednog čovjeka. Čovjeka koji ispravno i čistom dušom gleda stvari i ljude oko sebe i može pravedno prosuditi. Uvijek kada se dogodi nešto loše nama ili našim bližnjima, ljutimo se i vičemo: „Nije pravedno!”

Mnogo toga na ovome svijetu nije pravedno niti će ikada biti! Siromaštvo, glad u svijetu, ostavljena djeca, ratovi, bolesti... Ništa od toga nije pravedno! Ipak se sve događa s razlogom i ima netko veći od čovjeka tko zna što je pravedno, a što ne. U današnjem svijetu teško se boriti za pravdu. Za svoje želje, ideale i mišljenja! Često osjetimo nepravdu, izdaju te u nama ostaje tuga i ljutnja zbog toga.

I zato, bez obzira na to koliko ćemo puta biti nepravdedno shvaćeni, optuženi, izdani..., uzdignimo se iznad toga i krenimo dalje u budućnost putem pravde i istine!

Marta Novak, 7. razred
Mentorica: Dragica Lovrić
Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb

Pravednost

Pravednost se može definirati na više načina jer ljudi gledaju na pravednost iz različitih perspektiva. Ja bih pravednost, općenito, definirala kao nešto za čime su tijekom povijesti mnogi ljudi težili i za čime još uvijek teže. Zašto? Zašto su ljudi baš htjeli pravednost i pravdu i tko im je uistinu može dati?

Kada razmišljamo o pravednosti, vjerojatno nas misli najprije odvedu na pravednost društva, odnosno, na jednakost prava svih ljudi. Većina povijesnih događaja zbila se zbog želje za pravednošću. Tako smo došli od apsolutizma do demokracije te smo po toj ideji izjednačili monarha s običnim kmetom. Neke pravda asocira na sud i pravo govora, na pravedno suđenje na temelju dokaza. Neki pravednost smatraju glavnim pravilom. Neki pak pravednim drže samo ono što njima čini dobro. U životu i svakodnevnici često se koristimo pojmom diskriminacije. No, što je to uopće? Diskriminacija kao opći pojam znači nejednako postupanje prema ljudima, vrlo često ovisno o značajkama njihova spola, rase ili vjere. Često smo u potrazi za pravednošću, a i mi sami diskriminiramo pojedince. Pravednost društva nešto je što se nedovoljno potiče. Uvijek ćemo neke ljude poštovati više od drugih.

Istinska pravednost proizlazi samo od Boga. Pred Bogom smo svi jednaki, svi jednako dragocjeni. Bog među nama ne bira favorite, svi smo mu jednako vrijedni. Bog nas sve ljubi istom beskrajnom ljubavlju. Božje krilo najpravednije je mjesto, mjesto sigurnosti i jednakosti. Bog nas nikada neće diskriminirati jer smo, na kraju krajeva, svi od njega potekli, svi smo njegova djeca. Svi smo djeca Kraljevstva Nebeskog.

Gabi Pavlović, 7. razred
Mentorica: Dijana Požgaj
Osnovna škola Vugrovec-Kašina

Dobrotu vidim kao ljepotu

Ljepota je u današnjem društvu vrlo škakljiv pojam, a standardi ljepote gotovo su nedostižni.

Svaki dan, na svim društvenim mrežama, djevojke, ali i mladići, gledaju u slike modela misleći da nisu dovoljno lijepi, dovoljno mršavi. Da nisu dovoljni samo kao oni. Danas je vrlo lako upasti u začarani krug dijeta, vježbanja, izglednjivanja, konstantnog uspoređivanja sebe s nekim drugim. Ja sam odrasla i još uvijek odrastam u takvom društvu. Koliko se samo puta ljudi ozbiljno razbole zbog takvih stvari... Je li vrijedno završiti u onom začaranom krugu zbog ljepote? Standarda današnje ljepote? Imati savršeno lice, prelijepu dugačku kosu, pune usne i mršavo tijelo želja je mnogih. No, je li to stvarno ljepota? Ma dajte, nitko takav ne može biti bez hrpe plastike u sebi. Iako društvene mreže često daju misli i osjećaje bezvrijednosti, uvijek se može naći ljudi koji su zavoljeli sami sebe te sada помаžu drugima učiniti isto. I iako su ti ljudi često na vrlo skrivenim, ali svijetlim mjestima interneta, ima ih. Jer, koliko god puta čuli da je prava ljepota iznutra, i koliko god ljudima to išlo na živce, znate kako kažu. Istinu je teško prihvatiti i sigurno je teže prihvatiti tu istinu danas. Jer ako je čovjek pošten i dobar, ako brine o drugima (ali i o sebi), i ako je uvijek spreman pomoći, lijepo je biti u društvu s njime. I to je riječ koju mnogi zaboravljaju. Lijepo. Je li ljepše (eto one riječi) biti u društvu s nekim tko je dobar, nasmijava te i brine se o tebi ili s nekim tko ti se ne sviđa, ali pripada standardima današnje ljepote? Mislim da svi znamo pravedan odgovor na to.

I da zaključimo: Što je ljepota i jesu li mjerila pravedna, po čemu se ona mjeri? Ja dobrotu vidim kao ljepotu. Brižnost kao ljepotu. I što je čovjek više dobar i brižan, to je ljepši. Bez obzira na to kakvu boju kose ima.

Vita Muvrin (1. r.): *Pravednost / U školi smo svi jednaki, sve dijelimo, veselimo se*

Mentorica: Ksenija Marincel

Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice

Darija Bunić, 8. razred
Mentorica: Dubravka Tuđan
Osnovna škola Andrije Kačića Miošića, Donja Voća
dodatna nagrada

Kruh naš svagdašnji

Od svih dana u tjednu najviše volim subotu jer nema nastave i školskih obaveza, a vikendu se još ne nazire kraj. Moje su subote mirne, predvidljive, pomalo i dosadne, što mi ne smeta, no jedna subota bila je drugačija od svih proživljenih.

Baka me probudila i upitala želim li ići s njom u grad kako bih u banci podigla mirovinu. Budući da nisam imala ništa pametnije za raditi, pristala sam.

U banci se sve činilo uobičajeno. Baka i ja stale smo u red kao i ostali korisnici. Pažnju mi je odmah zaokupila gospođa neobičnog stila odijevanja koja je upravo ulazila u banku. Šarena marama i velik šešir prekrivao je njezino lice. Po naboranim rukama i držanju tijela rekla bih da je otprilike stara kao i moja baka. Zbog cvjetne šarene majice i širokih hlača još se dodatno isticala.

Ponašala se kao da je bogatija i vrjednija od svih nas, ali nje-na stara potrgana torba, koju je nervozno otvarala i zatvarala kao da traži nešto u njoj, odala je da ta pretpostavka nije točna. Stala je u red iza jednoga gospodina koji je nosio klasične traperice sa stražnjim džepovima. Iz jednog džepa virio je novčanik. Gospođa s maramom neprekidno je gledala njegov novčanik kao da bi ga rado uzela. Prišla je prijateljici s kojom je ušla u banku i nešto joj šapnula. Prijateljica je bila mlađa od nje što se moglo zaključiti po modernijem stilu odijevanja. Činilo mi se da ni ona nije u boljem financijskom stanju zbog raščupane kose i cipela na visoku petu koje su izgubile svoj sjaj, ali i količine blata i prašine na njima.

Nekoliko minuta kasnije ta se gospođa počela prepirati s administratorom u banci. Njihova prepirka zaokupila je pažnju ostalih ljudi. Gospođa s maramom iskoristila je gužvu i uzela gospodinov novčanik. Ja sam se uspaničila jer nisam znala što trebam uraditi. Baki sam pogledom pokazala čemu sam posvjedočila, ali me baka molećivo i zabrinuto pogledala. U njezinu pogledu prepoznala sam molbu da ne poduzimam ništa kako ne bih upala u nevolju. Znam da su ljudi zbog novca spremni učiniti svakakva zlodjela. Unatoč tomu teret istine pritiskao mi je srce. Dobila sam veliku želju da gospodinu ispričam što sam vidjela. Čekala sam pravu priliku da to i učinim. Zнала sam da moram biti brza kako gospođa s novčanikom ne bi pobjegla iz banke. Gospodin je došao na red i posegnuo za novčanikom. Odlučila sam poslušati svoj unutarnji glas i učiniti ispravnu stvar. Otišla sam do gospodina i ispričala mu što je gospođa s maramom učinila. Zaštitar je pretražio gospođu iako se ona tome protivila. Branila se kako ona to nikada ne bi učinila te kako je ona poštena žena. Zaštitar je pregledao njenu torbu i džepove i, napokon, novčanik pronašao u njezinu šeširu. Pokušala je negirati činjenicu da je ona ukrala novčanik govoreći kako joj je netko namjestio krađu i kako ona ne bi takvo što nikada učinila, no kada je shvatila da joj nitko ne vjeruje, počela je plakati. Kroz suze je posramljeno ispričala da je to učinila zato što nema novaca, a njezinu unuku rođendan je za dva dana. Kako će doći na njegov rođendan bez poklona?!

Nisam bila sigurna trebam li joj vjerovati. Njezina prijateljica pokušala je pobjeći, ali njen pokušaj bijega zaustavio je dolazak policije. Policija je privela gospođu i njezinu prijateljicu. Ne znam što se dalje s njima događalo, ni kakvu su kaznu dobile, ali znam da sam osjećala krivnju jer se možda nisam trebala petljati. Gospodin je bio zahvalan što sam mu pomogla jer, kako je rekao, novac koji je imao, teško je zaradio i nije ga imao puno.

Zapitala sam se ima li gospođa s maramom svoju obitelj, je li joj prijateljica kći? Pomislila sam da možda živi u teškom si-

romaštvu i nema novaca za hranu, a kamoli za bilo što drugo pa su teški životni uvjeti od nje napravili lopova, no takvim djelima ona prenosi svoj teret siromaštva nekome drugome. Jedini izlaz iz svoga siromaštva vidjela je u krađi pa je možda i mislila da su krađe opravdane. Možda se ovaj današnji pokušaj krađe izrodio iz uspelih prijašnjih krađa?

No nijedno kazneno djelo ne smije biti opravdano. Postoje pravedniji i bolji načini za dobivanje nečega što želimo i trebamo u životu, a to su oni kojima ne povrjeđujemo ljude oko sebe jer samo poštenim i vrijednim radom možemo zavrijediti kruh naš svagdašnji.

A decorative header illustration featuring a map of Croatia in shades of green and blue. Numerous black birds are shown in flight across the map. To the right, a brown wire birdcage hangs from a string, with a single bird perched on its edge.

Sara Havojić, 8. razred
Mentorica: Anamarija Pavlović
Osnovna škola Visoko

Želim biti velik u svojim djelima

U posljednje vrijeme kao da su suosjećajnost, toplina, velikodušnost i humanost karakteristike koje se posebno cijene. Oduvijek sam nastojala tako živjeti. Mislim da su moji roditelji najzaslužniji za to. Uvijek su mi govorili: „Koliko daš od sebe, duplo će ti se vratiti, jer čovjek je velik onoliko koliko daje.” U životu kada dajem, uvijek dajem od srca onim ljudima koji trebaju pomoć. Tko zna, možda u budućnosti i meni zatreba baš ista takva pomoć.

U životu je važno biti dobar da te društvo cijeni i voli. Ja želim da me društvo cijeni i voli, ali također želim da me pamte po nečemu dobrom. Imam sreću što mi je Bog dao pamet da sam odlična učenica. Smatram da je to dar koji trebam iskoristiti na najbolji mogući način. U budućnosti želim postati znanstvenica, ali imam još jedan poseban dar, osjećaj za glazbu. Glazba je nešto posebno što me pokreće i zahvaljujući glazbenoj školi razvila sam osjećaje za radost, sreću, ljubav prema ljudima, kao i suosjećanje za tuđu bol i patnju.

Ne znam kako ću ove dvije ljubavi, ljubav prema glazbi i ljubav prema biologiji i kemiji, spojiti u jednu. Bit će to veliki izazov za mene i bit će mi potrebno puno kemije. Na kraju krajeva, cilj života je biti sretan i postati velik u svojim djelima, zar ne?

Karolina Kalić, 8. razred

Mentorica: Irene Sudar

Osnovna škola Josipa Kozarca, Semeljci

Tko broji

Jeste li ikada razmišljali koliko je ovaj svijet pravedan ili, bolje rečeno, nepravedan? Tko može izbrojiti sve nepravde svijeta?

Za svako siromašno dijete koje je izbačeno iz društva, za svaku staricu kojoj prokišnjava dom, za svakog paraliziranog čovjeka, za svaku zlostavljanu ženu... Je li to pravedno? Moja se baka razboljela u mladosti i nije više bila sposobna raditi. Njezina mirovina iznosi sedamsto kuna. Mislite li da je sedamsto kuna mjesečno dovoljno da si može priuštiti potrebne lijekove, platiti sve račune i pritom ne ostati gladna? Gdje je tu pravednost? Neki ljudi primaju veliku plaću samo zbog svoje pozicije, a sigurno ju nisu zaradili! Imam trinaest godina i za svoje godine mogu reći da dovoljno zrelo razmišljam. Prije dvije godine nastavnici su štrajkali za veće plaće. Mnogi ljudi to ne razumiju, ali ja ih gledam i divim se svaki dan. Nismo svjesni koliko se ti ljudi za nas bore, uče nas živjeti i brinu se za nas. Možda mislite da dođu na nastavu i bez veze je održe samo zbog novca. To nije istina. Koliko puta sam se iznenadila koliko se trude da nama bude ljepše i lakše u životu! Pomažu svakom djetetu s poteškoćama, bore se sa zločestijim učenicima, troše svoje slobodno vrijeme za naše projekte i natjecanja, bore se za naše napredovanje i usmjeravaju nas na ispravne odluke. Iskreno, ne možete im dati koliko zapravo zaslužuju. Naravno da postoje stvari koje se ne mogu mjeriti novcem, ali ima i puno onih koje bi mogle. Međutim, za sve nezaposlene, potplaćene, zadužene, beskućnike, izostavljene iz društva, bolesne i usamljene – pravda ne postoji.

Ovaj svijet pun je pogrešaka i ljudi koji ih namjerno čine. Zato imam samo jedno pitanje: „Tko broji?”

Mura Kanižaj (5. r.): *Pravednost*
Mentorica: Emina Kefelja
Osnovna škola Belica
3. nagrada

Lana Lučić, 8. razred
Mentorica: Barbara Horvat
Osnovna škola Jože Horvata, Kotoriba

Jakoš pravednosti

Znamo što je pravednost? Jesu li ljudi čuli pojam pravednost? Ima raznih odgovora i raznih ljudi koji na to odgovaraju. Pravednost... Pravednost je ono što svaki čovjek mora imati sa sobom u džepu. To je nešto bez čega se ne možemo nazvati ljudima, nešto što svaki čovjek mora osjetiti u razgovoru s drugima, da se vidi u njegovim očima pravednost. Uvijek moramo razmišljati pozitivno, biti sa svima dobri, bez obzira je li netko drugačiji od nas. Nismo svi isti, nemamo svi isto mišljenje jer da je tako, ovaj svijet ne bi bio toliko zanimljiv.

Pravednost je ispravan odnos prema drugomu, pri čemu sama ta ispravnost izvire iz temeljnoga osjećaja prijateljstva i prisnosti s bližnjim. Pravednost je kada iskreno kažemo prijatelju: ja te volim, nemoj me ljutiti... Pravednost je vrлина koja se uči od najranije dobi. Ponekad se u životnoj situaciji upitamo je li to što se događa pravedno. Ponekad se ljudi pitaju kada su u teškoj situaciji: „Zašto ja, zašto Bože, što sam učinila?!“ Ali Bog nije kriv za to, nego sami ljudi jer su možda učinili krivu stvar i sad se osjećaju tužno, ljutito...

Kada nema pravde zasnovane na istini, mogu se očekivati svi mogući niski udarci. Da bi čovjek zaslužio naziv pravdoljubivog, mora se osloboditi misli o osveti jer iza velike pravdoljubivosti ljudi osjećaju potrebu za osvetom. Pravda podleže promjenama u vremenu i promjenama okolnosti. Čovječanstvo stalno podliježe pravu jačeg, a osвета zbog nepravde ima svoj uzrok u krivoj procjeni onih koji žele nametnuti svoju pravdu. Pravdu smatramo

dobrim djelom. Razlika je u tome što istinu ne možemo mijenjati, dok na pravdu možemo utjecati. Razum je mnogo bliže prirodnim zakonima koje definiramo kao vječite istine. Osjećaji nisu najpravedniji alat kad je pravda u pitanju.

Imajte pravednost u srcu, budite uzor drugima!

Uma Pajić, 8. razred
Mentorica: Madlena Ćurić
Osnovna škola kralja Tomislava, Zagreb

Pravednost je divan dar Božji čovjeku

Pravednost. Što zapravo znači biti pravedan? Pravednost je divan Božji dar čovječanstvu te svojstvo koje pripada Bogu. Očituje se u Njegovim zakonima. Svakim danom možemo potvrditi da živimo u svijetu u kojem su ljudi skloni vjerovati da su jedino njihovi putevi ispravni. U njihovim vlastitim očima mnogima je teško prihvatiti apsolutni standard pravednosti, a mnogi vjeruju da mogu i učiniti sve što misle ili osjećaju da je ispravno.

Ali što je pravednost? Kako da budem pravedan? To znači slijediti ono što nam je Bog zapovjedio i pokajati se za svoje grijehе.

Naravno, mi, ljudi, skloni smo slijediti svoje puteve umjesto Božjih. Možemo to imenovati kao dio naše prirode i želja za neovisnošću od Boga, ali uvijek nam je potrebna disciplina da ostanemo vjerni na Božjemu putu.

U socijalnom pogledu pravednost možemo definirati kao ljudsku moralnost i ispravnost koja je također ovdje prirodna.

Dakle, kakav je odnos između pravednosti i vjere? Budući da pravednost doslovno znači 'biti proglašen pravednim', očito je da se pravednost također mora steći vjerom.

Osnovu pravednosti nalazimo kod Abrahama, u vjeri Indijca te kao velik teološki koncept.

Kao vjernicima dana su nam jasna pravila što je obavezno, što se preporučuje, a što ne, te što je zabranjeno. Božje nas zapovijedi uče o prioritetima i to moramo imati na umu u svim okolnostima. Sav je posao vjerski ako se obavlja sa svjesnošću o Bogu, poštujući Božja pravila i za dobrobit Njegova stvorenja.

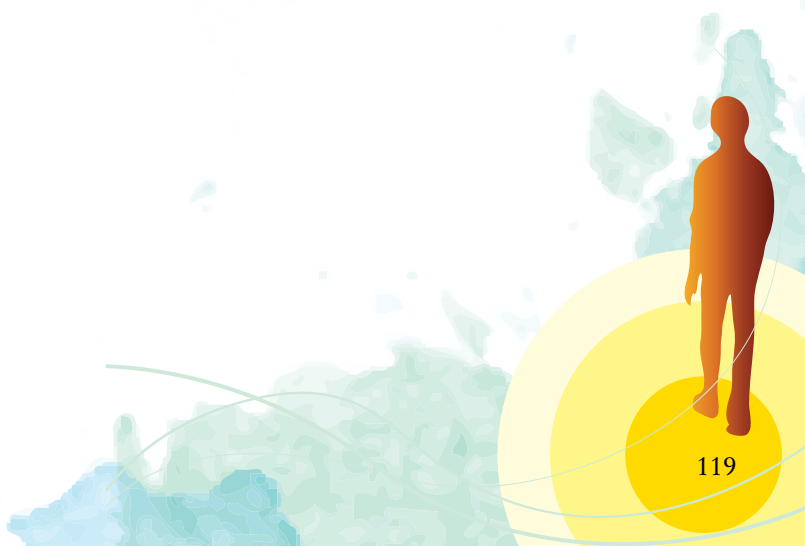

Ljudi su pogrešivi, te je za ljudsko biće gotovo nemoguće da bude potpuno pravedno.

Riječ je o žrtvovanju. Pravedan je pogrešna riječ, ljudi mogu biti dobri, samo je Bog istinski pravedan. Duh može biti pravedan, ali tijelo će nam uvijek pokvariti šanse.

Ipak, način na koji ćemo biti najbliži pravednosti jest da istinski stavimo Boga na prvo mjesto, ne samo u svom životu već i u svom srcu prije svega drugog te da slušamo ono što nam naša vjera kaže. Bitno je i da uvijek zapamtimo da je pravednost u očima promatrača.

Dorja Salopek, 8. razred
Mentorica: Dragica Lovrić
Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb

Tri vrline

Hrabrost, ljubav i pravednost tri su vrline dovoljne da promijene svijet. Dovoljne da poraze zlo, osvijetle tamu i unište mržnju vječno.

Na Zemlji ljudi stanuju već dugo i imali smo toliko prilika da popravimo nepravde i sebičnost, a povijest se ponavlja, ratovi se događaju, diskriminacija ne prestaje, lažemo i krademo jer vjerujemo da će nam tako biti lakše, da ćemo biti sretniji, uspješniji. Stavljamo preveliku važnost na pogrešne stvari. Život nam se vrti oko novca, izgleda i uspješnosti. Zaboravljamo što je doista bitno u životu i zanemarujemo svoju bit postojanja.

Kako bi svijet funkcionirao kada bi ljudi, umjesto da u drugima pronalaze sve pogrešno i naopako, samo vidjeli svoje mane i nastojali ih ispraviti? Tisućama godina prezirali smo drugačije od sebe. Biti drugačiji dar je Božji. On nas je stvorio svakoga drugačijeg, posebnog, uzbudljivog. Isto je dosadno, dosadilo bi nam stalno gledati istu sliku, slušati istu pjesmu, proživljavati istu dogodovštinu. Ne smijemo drugačije smatrati lošima dok ih ne upoznemo i utvrdimo kakvi su u srcu.

Hrabrost, ljubav i pravednost. Sada promijenimo svijet!

Lara Sučić, 8. razred
Mentorica: Irene Sudar
Osnovna škola Josipa Kozarca, Semeljci

Počela sam s jedanaest

Svi smo se nekada ozlijedili. Kao djeca smo padali, lomili se, mazili susjedovu mačku pa zadobili ogrebotine. Ja isto imam ogrebotine, samo ne od mačke, nego od vlastite ruke.

Rijetko tko to razumije i ne želim da razumiju, samo želim da saslušaju. Ako netko u školi primijeti, glavu okreću najbližoj osobi do sebe i počnu tračati. Moje prijatelje boli briga za moje probleme, no njihove moram saslušati, analizirati i riješiti. Je li to pravedno? Je li teško drugu osobu saslušati? Moji su roditelji još gori. Tata puno radi, barem tako kaže, ali znam da ide k ljubavnici. Žao mi je mame. Znam da se ona trudi da brak ostane čvrst, ne zbog sebe, nego zbog mene. Ne želim joj dosađivati sa svojim problemima pa samo šutim. Često se režem. Počela sam s jedanaest godina kada mi je neki dečko rekao: „Ružna si kao mokra krpa za brisanje prozora.” Kada napokon osjetite bol i vidite krv kako teče po vašim dlanovima, prvo kreće adrenalin, ali i započinje mir. Svu svoju ljutnju ste izbacili van, ljutnju prema roditeljima, prema prijateljima, vani je. Ako mislite da je teško sakriti ogrebotine, mislite dobro. Preko ljeta je najgore. Provedem ga u dugačkim rukavima ili ih prekrijem narukvicama. Najveći pakao je odlazak na bazene. Većinom nađem izgovor da ne idem, ali za Marijin rođendan više nisam mogla izmišljati. Uzela sam mamin puder i razmazala ga po cijeloj ruci. Nitko nije primijetio. Prošli tjedan sam poludjela. Bila sam kod Marije na subotnjem druženju. Počelo je njezino normalno sažalijevanje. Nisam više mogla šutjeti. Sve sam joj rekla. Njezin je odgovor bio: „Joj, a zamisli kako je meni?” Šutjela sam. Pokupila sam svoje stvari i otišla.

Još jedna nepravda koju moram podnijeti. Ponovno osjećam taj teret na leđima i znam što slijedi...

Ante Šarić, 8. razred
Mentorica: Dinka Mudri
Osnovna škola Krunoslava Kutena, Vrbovec

Pravednost

Riječ pravednost veoma je bitan pojam. Mnogi ljudi diljem svijeta bore se za pravednost i prava dok drugi prava imaju na baccanje.

Ljudi često govore: „Ali mi imamo prava!”, no ne daj, Bože, da bi se netko sjetio da ljudi imaju i dužnosti. Dužnosti su pojam koji se rijetko spominje. Kako bi moglo biti pravde, dužnost mora biti izvršena. Mnogi ljudi ne izvršavaju svoje dužnosti što kreće već od škole. U školi su pojmovi prava i dužnosti često korišteni. Meni je najteža dužnost zadaća iz matematike. Zadatci su komplicirani i napravljeni za razmišljanje. Kao prvo, ja te zadatke rješavam tako da otvorim knjigu, pogledam zadatak, dobijem srčani udar, zatvorim knjigu i bacim ju pod krevet. I kao drugo, ja sam osoba koja apsolutno nikad ne razmišlja. Naravno da nakon duge muke i patnje na kraju uspijem riješiti te zadatke. Kada dođem u školu, nastavnici iz pojedinih predmeta uvijek pitaju usmeno za ocjenu. Zanima me kako je pravedno da, na primjer, ja koji riješim tri od četiri zadatka točno, dobijem četiri, a neki bolji učenik koji riješi jedan zadatak, dobije pet. Gdje je tu pravda? Ili na primjer, ako neki dobar učenik ne napiše zadaću, nikome ništa, a ako možda moj prijatelj ne napiše zadaću, bolje da ga nema. I to se kao zove „školska pravednost”. Zbog ovakvih situacija djeca gube motivaciju za daljnji rad.

Već kao mali svi smo spoznali što je nepravda tako što nas je netko povrijedio u borbi za pravdu, no to ne znači da moramo klonuti, već da moramo naći snage i krenuti dalje te mijenjati ovaj svijet na bolje. Za pravdu se uvijek, baš uvijek treba boriti i nikada ne odustajati.

Viktorija Milašinčić (8. r.): *Pravda u svijet*

Mentorica: Ilijana Jurčević

Osnovna škola „Kardinal Alojzije Stepinac”, Krašić

Dok je sloge,
na djelu je i
pravednost

(IGROKAZI)

Noa Vidović (5. r.): *Pravednik Božji / pravednost*
Mentorica: Vesna Rabak
Osnovna škola Turnić, Rijeka

Petra Sigl, 3. razred
Mentorica: Suzana Turković
III. osnovna škola Bjelovar
dodatna nagrada

Teško je biti pravedan

Dramske osobe: Marina, Eva, djeca, dijete 1, dijete 2

(U pozadini pozornice u zaleđenoj slici stoje prijatelji iz razreda. U sredini stoji Klara koja ima bombone u ruci. Ostala djeca nemaju bombone. Na licima se odražavaju njihovi osjećaji.)

MARINA (obraća se publici): Teško je biti pravedan, pogotovo u društvu s prijateljima. Danas sam u školu ponijela vrećicu bombona i htjela podijeliti bombone s Klarom. Ali svi su moji prijatelji isto htjeli dobiti bombon, a ja više bombona nisam imala. Prijatelji u razredu odmah su se naljutili na mene. Bila sam razočarana i nesretna. Pa nisam ništa loše napravila! Ili možda ipak jesam?

DJECA (odmrznu se i govore uglas): Nije pravedno! Ja nisam dobila bombon! Ni ja nisam dobio! Nepravda! Prava nepravda! Marina je nepravedna! Mogla je donijeti bombone za sve.

(Djeca u žamoru odlaze s pozornice. Marina na trenutak ostane sama na pozornici. Razmišljajući o događaju u razredu, Marina krene kući i naleti na djevojčicu koja je imala isti problem kao i ona. To je bila slučajnost. Marina se onako zamišljena nehotice zabije u nju i brzo joj se ispriča.)

MARINA (zbunjeno): Oprosti, jako mi je žao!

EVA: Meni je žao!

MARINA: Kako se zoveš? Izgledaš tužno.

EVA: Zovem se Eva. Tužna sam, to je istina.

MARINA: Zbog čega si tužna?

EVA: Tužna sam jer su me prijatelji optužili za nepravednost. Dala sam svojoj prijateljici Heleni malo čokolade koju sam ponijela u školu. Kada su to moji prijatelji vidjeli, i oni su isto htjeli čokoladu, ali ja više nisam imala. Kada sam im to rekla, nazvali su me Eva Nepravdica! Ne čini mi se to baš pravedno.

MARINA (začudoeno): To se isto meni dogodilo, samo s bombonima.

EVA: Ja sad moram ići. Vidimo se sutra! Hajdemo se naći kod tvog školskog igrališta.

MARINA: Može! Ondje će sigurno biti i svi moji prijatelji. Vidimo se sutra!

EVA: Vidimo! Bok!

(Marina ostaje sama na pozornici.)

MARINA: Sada vidim da ne razmišljam samo ja o tome što je pravedno, a što nepravedno, nego da ima još onih kojima pravda zadaje probleme. Hm, hm, kako da problem oko pravednosti riješim s prijateljima iz razreda? Možda će Eva sutra imati neko rješenje. (Odlazi s pozornice.)

(Idući dan Marina i Eva nađu se na igralištu. Na sceni stoje djeca u zaleđenim pozama. Stoje u manjim grupama, kao da razgovaraju. Netko može imati loptu u ruci. Čim su se Marina i Eva pojavile na pozornici, začuju povike. Djeca viču jako glasno.)

DJECA (skandiraju): Marina Nepravdica! Eva Nepravdica! Marina Nepravdica! Eva Nepravdica!

MARINA: Prestanite! Prestanite!

DJECA (podrugljivo): Oooo! Vidi tko se javio?!

EVA: Bit ćemo pravedne, samo nas nemojte tako zvati.

DIJETE 1: Pa, dobro. Pokažite da ćete biti pravedne.

MARINA: Donijele smo dvadeset bombona i podijelit ćemo svakome po jedan bombon.

DIJETE 2: Sad vas nećemo više onako zvati.

MARINA: Mi ćemo biti pravedne, ali pravedni trebate biti i vi.

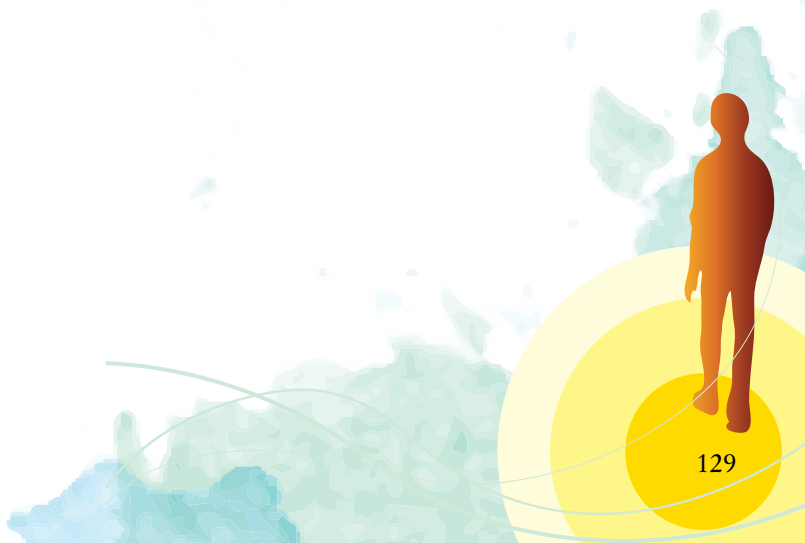
DJECA: Hoćemo! Zašto ne!

DIJETE 3: Evo, ja ću sutra na igralište donijeti košarkašku i nogometnu loptu. Tako ćemo se svi moći igrati.

EVA (obraća se Marini): Ipak nije tako teško biti pravedan.

MARINA: Slažem se s tobom! Samo trebaš ponijeti dovoljno bombona.

(Smijeh.)

Mihael Topljak, 3. razred
Mentorica: Suzana Turković
III. osnovna škola Bjelovar
1. nagrada

Pravedna podjela

Dramske osobe: baka, Ivo

(Baka i njezin unuk Ivo razgovaraju u dnevnome boravku.)

BAKA: Izvoli, dječčače, ovo je za tebe i tvoga maloga brata!

(Pruži baka pedeset kuna Ivi u ruku. Dala mu je dvije novčanice od dvadeset kuna i jednu od deset kuna. Ivo pođe kući sav sretan. Putem zastane i počne razmišljati.)

IVO (naglas razmišlja): Hm, baka mi je dala pedeset kuna. Imam dvije novčanice od dvadeset kuna i jednu od deset kuna. Kako ću to podijeliti između sebe i Jurice? Kako bi bilo da sebi ostavim četrdeset kuna, a svome malome bratu dam deset kuna? Taman bih imao za novu igricu... A brat je još mali, ne razumije se u novce kao ja. Uostalom, i ne zna koliko mi je baka dala novaca... Ah, ne! Kako sam to mogao i pomisliti! To ne bi bilo pravedno! Baki ću vratiti deset kuna, sebi ću ostaviti dvadeset kuna, a bratu Jurici dat ću isto dvadeset kuna. Tako je pravedno i nikako drugačije!

(Jurica se vrati baki i ispriča joj svoj plan.)

IVO: Bako, vraćam ti deset kuna jer tu novčanicu ne mogu podijeliti s bratom. Malo sam razmišljao i odlučio sam bratu dati

dvadeset kuna i sebi ostaviti dvadeset kuna, a ovih deset kuna vraćam tebi.

(Baka se nasmiješi i pomiluje Ivu po glavi.)

BAKA: Ivo, znala sam da ćeš biti pravedan, ti si jako dobar dječak! Ali neću uzeti tih deset kuna. Predlažem da odeš u trgovinu kupiti čokoladu i da ju podijeliš s Juricom.

IVO (radosno): Hvala ti, bako! Baš tako ću napraviti! Kako se nisam toga sjetio?

(Ivo je tako i napravio. Kupio je čokoladu i podijelio ju s malim Juricom. Dok su jeli slasnu čokoladu, Jurica se obrati Ivi.)

JURICA: Hvala ti, Ivo, što si bio pošten i što nisi sebi ostavio sve! Znam što ću si kupiti za dvadeset kuna.

(Baka sva sretna promatra svoje unuke.)

BAKA: Jako sam ponosna što imam takvoga unuka! Ivo, već si postao pravedan i pošten čovjek. Jurice, imaš divnoga brata!

(Baka pride unucima i zagrli ih.)

Magdalena Blaić, 6. razred

Mentor: Marko Karčić

Osnovna škola Maria Martinolića, Mali Lošinj

3. nagrada

Ako nisi pravedan, nisi ni čovjek

Dramske osobe: Bog, Maslačak, Tlo, Kiša, Sunce, Pripovjedač, Siromah, Čovjek

TLO: Suša je, već danima nije pala niti kap kiše.

MASLAČAK: Nemoj se žaliti. Ja ću umrijeti, ne mogu živjeti bez vode.

SUNCE: Kišo! Gdje si, ne mogu cijeli dan raditi sam?! Ah, iscrpljen sam. A što se vi žalite? Bog vam je podario Sunce, bez Sunca nema života.

TLO: Ali ni bez mene se ne može živjeti! Uvijek me podcjenjuju.

MASLAČAK: Niti bez mene!

PRIPOVJEDAČ: Dok su se oni tako svađali, dođe jedan siromah po imenu Petar u selo. Stade on pored čovjekove kuće. Iziđe čovjek i reče: Vi, siromasi, tko vas izmisli, ajmo što dalje od moje kuće!

SIROMAH: Što ću sad? Nemam ni kuću, ni vodu, ni hranu, nemam ništa... Ali imam Boga.

PRIPOVJEDAČ: I tako siromah legne na tlo i zaspi. U snu začuje Božji glas.

BOG: Petre, Petre! Iako nemaš ništa, ostao si vjeran meni. Zato ću te nagraditi, no čeka te još jedna kušnja.

PRIPOVJEDAČ: Petar se probudi, cijeli je dan razmišljao o Božjim riječima.

TLO: Tko je sad ovaj? Samo da mi ne uzme sve plodove.

SUNCE: Ne budi tako škrt, vidiš da je gladan.

TLO: Ahh, dobro... Hej, ti, uzmi što god želiš za jelo!

SIROMAH: O, hvala vam puno, no uzet ću malo, tako da i vama štogod ostane.

TLO: Hvala, no čuo sam da će ubrzo kiša. Hoćeš li ostati da uzmeš štogod vode za put?

SIROMAH: Hvala! Pa dobro, ako ti tako kažeš, ostat ću.

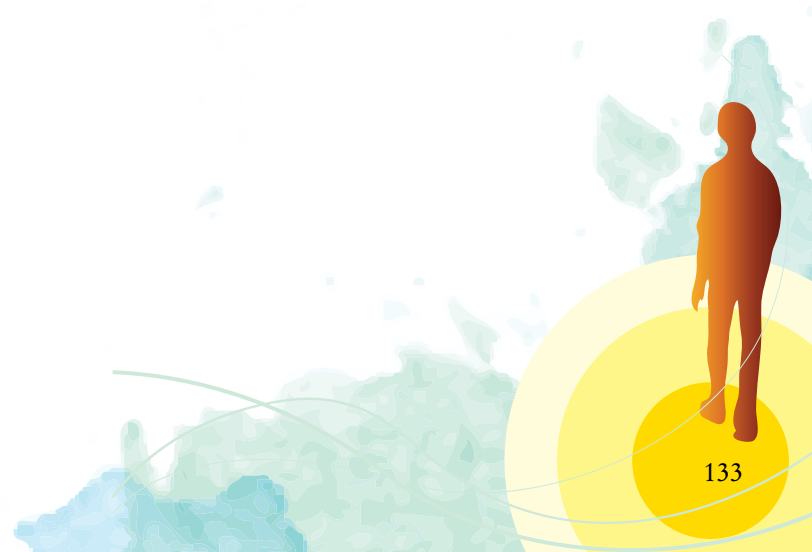
PRIPOVJEDAČ: I tako je došla kiša i napojila sve nakon tolikih tjedana.

KIŠA: Hej, tlo! Mislim da smo učinili dobro djelo, nahranili smo gladnoga i žednoga napojili.

TLO: Imaš pravo! Ponosan sam na sebe.

PRIPOVJEDAČ: No Petar još nije doživio kušnju. Dok je jedan dan putovao, na sebi je imao komad stare tkanine koju je pronašao na putu. Bila je zima i to je bilo jedino što ga je grijalo. Naiđe na još jednog siromaha i sažali se nad njime. Uzme u ruke komad tkanine i podijeli je na dva dijela – jedan dade siromahu, a drugi ostavi sebi. Siromah mu zahvali. Kada je otišao na počinak, u snu ponovno začuje Božji glas.

BOG: Petre, Petre! Tvoja kušnja je gotova, ja sam bio u tijelu siromaha. Pokazao si kakav si čovjek. Bez obzira na to što nemaš skoro ništa, dao si najviše što imaš. Ti si istinski dobar čovjek. Idi i svjedoči što ti se dogodilo!

Rozalija Kušinec, 8. razred
Mentorica: Andrijana Kušinec
Osnovna škola Vinica
2. nagrada

Tko je u pravu?

Dramske osobe: baka

mama Sanja

Nina – mlađa kći, pohađa treći razred

Lena – starija kći, pohađa osmi razred

Otac radi na terenskom poslu te je rijetko kod kuće.

Vrijeme radnje: jedno poslijepodne u predblagdansko vrijeme

Mjesto radnje: kuhinja i dnevna soba u obiteljskoj kući

(Nina dolazi iz škole. Tiho ulazi u kuću, odlaže školsku torbu na pod, sjeda na stolac, nagne glavu na stol i počinje plakati. Nije primijetila baku koja sjedi u kutu dnevne sobe i hekla. Čim je baka začula tiho jecanje, polako ustaje, uzima štap za hodanje i laganim korakom dolazi do Nine i pomiluje je po kosi.)

BAKA (tiho i zabrinuto): Što je unučice moja? Što se dogodilo?

NINA (podigne glavu i tužnim pogledom sa suzama u očima pogleda baku i tiho izusti): Bolje ne pitaj, bako... (i opet brizne još jače u plač)

BAKA (zabrinuto): Pa što te, Ninice, tako rastužilo? I mene srce boli i plače mi se dok te vidim kako ti plačeš.

NINA (odmahne rukom i ponovi): Ne pitaj me ništa, bako! (opet spusti glavu i nastavi plakati)

BAKA (počinje navaljivati): Nemoj tako, Ninice, pa ti znaš da je tvoja baka uvijek uz tebe i uvijek te znala utješiti, samo mi moraš reći što je bilo.

NINA: Bako, ja znam da me ti voliš i uvijek si tu kad mi je teško. (diže se i počinje grliti baku) Ti znaš da te jako volim, ali sad mi ne možeš pomoći.

BAKA: Pa koji problem nisam riješila? Hajde, reci mi! Nema tog problema na ovome svijetu da ga nisam barem pokušala riješiti.

NINA (još jače grli baku i govori kroz suze): Bako, danas sam u školi iz matematike dobila jedinicu. Ne znam što mi se dogodilo. Sve sam pobrkala i nijedan rezultat nije bio dobar. (u strahu) Bojim se što će mi reći mama, a tek kad čuje tata! (drhteći) Sad vidim kako će vikati i galamiti na mene i pitati zašto nisam više učila, a ti, bakice moja, znaš da sam učila i vježbala. Sada zbog jedinice neću moći ići u subotu na klizanje, a tako sam se veselila! (uzdahne i sjedne na stolac)

BAKA (strpljivo): Nina, ti si pametna curica i ja vjerujem da ćeš tu jedinicu ispraviti. Samo moraš biti uporna, i strpljiva.

(Baka odlazi ponovno na svoje mjesto i nastavlja s heklanjem. Dolazi mama Sanja s posla s punim vrećicama u ruci.)

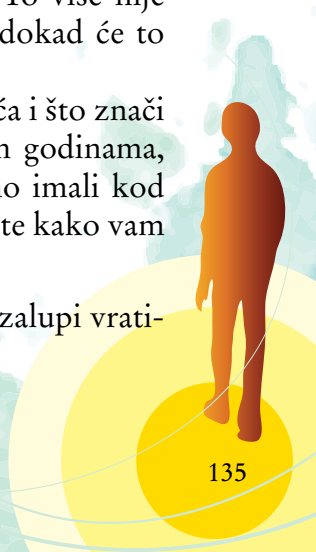
MAMA: Bok svima! Ufff, što je danas bila gužva! Za danas mi je dosta svega! (odlaže vrećice na stol i vadi stvari iz njih i stavlja na stol)

BAKA: Dobar dan, Sanja!

MAMA (razočarano): Uuuuf, što je sve poskupjelo! To više nije normalno. Svaki dan cijene su sve više i više. Pa dokad će to trajati?! Ne znam što ću vam uskoro kuhati.

BAKA (teško): Ne znaš ti, kćeri moja, što znači skupoća i što znači ne imati ništa za kupiti. Dok sam ja bila u tvojim godinama, stvarno nisam imala što kuhati. Sreća naša što smo imali kod kuće vrt, kokoši... A onda rat... (uzdahne) i ne znate kako vam je sada lijepo...

(U tom trenutku u kuću bane starija kći Lena. Snažno zalupi vrata, školski ruksak baci u kut i počne glasno vikati.)

LENA (glasno): Dosta mi je svega, dosta mi je škole... to je nepravda... Nigdje više nema pravde...

MAMA (zatečeno i začuđeno): Lena, zar se tako dolazi kući? A gdje je *dobar dan*?

LANA (odmahuje rukom): Koji dobar dan? Grozan dan, grozan, grozan, grooozan!

BAKA (tiho se oglasi nastavlajući dalje s heklanjem): U moje vrijeme, kad se dolazilo i kad se odlazio, obavezno se pozdravljalo s *Hvaljen Isus i Marija!*

LENA: Joj, baka! Što ti znaš? (odmahne rukom) Tako ti samo pozdravljaj župnika. Pa nismo u crkvi da se pozdravljamo s *Hvaljen Isus*.

BAKA (odmjereno i poučno): Draga Lena, ne znaš što govoriš, sjetit ćeš se još ti svoje bake i njezina pozdrava *Hvaljen Isus i Marija!*

LENA (samouvjereno): Joj, bako, molim te nemoj još i ti filozofirati, dosta mi je u školi filozofije...

MAMA (pokušava ublažiti razgovor između bake i Lene): Ma smiri se, Lena! (oštro) Da te nisam više čula da tako razgovaraš s bakom. Prema starijima treba imati poštovanja.

LENA: Joj, mama, još sad i ti! (odmahuje rukom) Sad još samo fali tata da i on počine sa svojim propovijedima... (podiže ruke i pokušava imitirati svoga oca) sva sreća što ga nema.

MAMA (oštro): Lena, dosta je toga. Zar te nisam učila da starije uvijek treba poštovati i ako jesu i ako nisu u pravu?

LENA (odrješito): Znači po tvom, mama, mi mlađi nismo nikada u pravu? Stariji, ako i ne govore istinu, oni su pravu?

MAMA (želeći je razuvjeriti): Ma ne, laž je laž i uvijek je laž, i nije u redu govori li star ili mlad, ali hoću ti reći da starije od sebe bez obzira, uvijek trebaš poštovati, a za istinu i pravdu se uvijek moraš izboriti.

LENA (podrugljivo): Da, da, moram se izboriti, i to ovdje u vlastitoj kući. To pravilo stariji – mlađi za tebe ne vrijedi!

MAMA: Što ne vrijedi?

LENA: Tvoja mlađa kći, mislim na svoju sestru Ninu, uvijek je u pravu! Njoj uvijek više vjeruješ nego meni!

MAMA: Da, ali ona je još mala i...

LENA (prekida mamu): Maaalaa? Pa ide u treći razred! Uostalom, ako netko nije u pravu, nije u pravu, bilo da je mlađi ili stariji! (odlazi za stol i protestno sjeda na stolac)

(Dolazi Nina pognute glave.)

NINA (tužno): Bok, mama!

MAMA: Bok, Nina! (zagrlje je i poljubi) Što si mi tako tužna?

NINA (još tužnije): Ma ništa.

LENA (podrugljivo): Kako ništa? Sigurno se ne bi držala tako čudno da se ništa nije dogodilo!

NINA: Mama, ja sam... (brizne u plač)

LENA (podrugljivo smiješeći se upire prstom u Ninu): Ha, ha, ha, sigurno je dobila jedinicu u školi!

MAMA (odlučno): Koju jedinicu?! Pa Nina sve redovito uči, a ne kao ti, samo kad zagusti pred ispit i sve u zadnji čas.

NINA (tužno): Da, dobila sam jedinicu iz matematike. Ne znam...

LENA (prekine sestru): Jesam ti rekla! (podrugljivo) Ninica je dobila jedinicu! (još jedanput ponovi) Ninica je dobila jedinicu!

MAMA (oštro): Lena, kako to razgovaraš sa svojom mlađom sestrom?

LENA (odrješito): A kako da razgovaram? (buntovno) Ja stvarno više ne znam kako da i s kim razgovaram? Ne odgovara ti kako razgovaram s bakom, ne odgovara ti kako razgovaram s Ninom. A tko uopće u ovoj kući mene sluša? Nitko! Kao da ne postojim!

MAMA: Pa nemoj tako, Lena! Pa ti si ipak starija!

LENA (odlučno): Dosta mi je više! Starija pa mlađa, mlađa pa starija. Dosta mi je više te nepravde u ovoj kući, pa onda još i u školi!

(Uključuje se baka.)

BAKA (poučno): Slažem se, Lena, s tobom, dosta je toga. U kući treba vladati mir i poštovanje. Ako toga nema, nema ni sloge u obitelji. A dok je sloga, onda je na djelu i pravednost.

MAMA (odlučno): Tako je, bako, to prepiranje stvarno više nema smisla.

BAKA (blago i smireno): Evo, bliži nam se naš najljepši blagdan. Pripremimo se i dozvolimo da se to maleno djeteta, koje će se roditi, rodi u našim srcima. A srca trebamo očistiti od svađe, mržnje, nepravde...

MAMA: Da, baka je u pravu. Ako se tako nastavimo prepirati, nikada nećemo otkriti tko je u pravu. Jedinica će se ispraviti, a sve ćemo probleme rješavati u hodu... Budite dobre, poslušne (veselo) jer uskoro dolazi tata!

LENA i NINA (veselo od radosti skaču): Jesss, jessss, doći će tata, doći će tata!

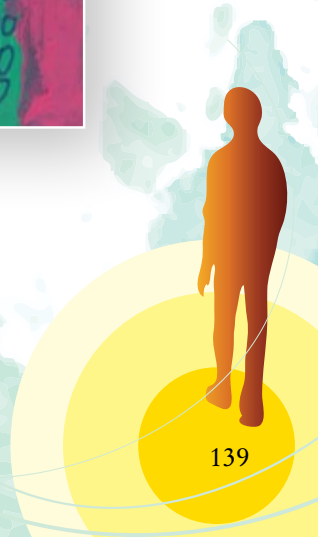
NINA (uzima klizaljke i stavlja ih oko vrata): A hoću li moći onda ići na klizanje?

MAMA (glasno se nasmije te zagri i Ninu i Lenu): Naravno!

Gabrijel Žarić (7. r): Žar
Mentorica: Ivana Daun
Centar za odgoj i obrazovanje „Ivan Štark”, Osijek

Natali Žganec, 8. razred
Mentor: Tibor Martan
Osnovna škola Visoko
dodatna nagrada

Sofija Pravedna

Dramske osobe: Sofija – pobožna i požrtvovna majka
Vjera, Nada i Ljuba – Sofijine kćeri

Mjesto radnje: dvorište Sofijine kuće

Vrijeme radnje: u prošlosti

(Na sceni se nalazi klupa te tegle s raznobojnim cvijećem i zelenilom. Oko klupe skakuću tri malene djevojčice.)

LJUBA (tužno): Gdje je naša mama? Dugo je nema... Strah me...
Hoću mamu...

NADA (blago): Ne boj se! Uskoro će se vratiti. Tržnica je na drugom kraju grada i treba joj vremena da dođe tamo i natrag.

VJERA (važno): Nemoj biti malo dijete i plakati za mamom! Hajde, nastavimo se igrati! Ti loviš!

LJUBA (pomalo ljutito): Neću se igrati!

NADA (iznenađeno): Zašto?

LJUBA (ljutito): Nepravedne ste prema meni!

VJERA (ljutito): Nismo! Izmišljaš!

LJUBA (ljutito): Uvijek ja moram loviti, a najmanja sam među vama!

NADA (blago): Ali ti najbrže trčiš i uloviš Vjeru i mene za nekoliko trenutaka!

LJUBA (ljutito): Nekoliko trenutaka!? Pa lovim vas cijelo jutro! Već sam umorna i gladna i žedna...

VJERA (važno): Ne moraš se onda igrati s nama! Sjedni na klupu i čekaj mamu! Dođi, Nado, idemo se igrati!

(Vjera i Nada nastavljaju svoju igru, a Ljuba ljutito sjeda na klupu te ih promatra.)

LJUBA (ljutito): Ja, Ljuba, tvrdim da ste uvijek nepravedne prema meni! Jeste li me čule? Nepravedne ste! Nepravedne!

(Na scenu dolazi majka Sofija s košarom namirnica i bijelom platnenom vrećicom. Ljuba je ugleda pa se veseli.)

LJUBA (radosno): Mama Sofija se vratila! Mama Sofija se vratila!

VJERA (znatiželjno): Mamice, jesi li nam štogod donijela?

SOFIJA (blago): Donijela sam svakoj od vas po jedan ukusan kruščić.

NADA (radosno): Možemo li ih odmah pojesti, mama?

VJERA (radosno): Kruščići s tržnice uvijek su tako ukusni...
Molimo te, mama!

SOFIJA (blago): Pomozite mi odnijeti voće i povrće u kuću pa se onda vratite u vrt i pojedite svoje kruščiće.

(Vjera i Nada uzimaju košaru od Sofije te je odnose sa scene. Sofija pomiluje Ljubu po kosi, ostavi bijelu platnenu vrećicu na klupi te ode za Vjerom i Nadom. Ljuba priđe bliže klupi.)

LJUBA (važno): Uzet ću svoj kruščić! Uzet ću i Vjerin kruščić!

(Ljuba uzima kruščiće iz bijele platnene vrećice te se sakrije iza tegli s cvijećem i počinje jesti. Na scenu se vraćaju Nada i Vjera. Nada uzima svoj kruščić iz vrećice. Vjera podiže praznu vrećicu.)

VJERA (iznenađeno): Za mene nije ništa ostalo! Vrećica je prazna!

NADA (iznenađeno): Mama je rekla da je svakoj od nas kupila jedan kruščić.

VJERA (pomalo tužno): Mog kruščića nema!

NADA (važno): Mama nikad ne bi zaboravila na tebe! Možda je putem izgubila tvoj kruščić.

VJERA (znatiželjno): Gdje je Ljuba?

NADA (iznenađeno): Ne znam. Nije bila s nama u kući.

VJERA (glasno): Ljuba! Ljuba! Ljuba!

(Ljuba počinje kašljati pa je sestre otkrivaju.)

VJERA (oštro): Ti si uzela moj kruščić?!

LJUBA (zajedljivo): Možda jesam.

VJERA (ljutito): Vrati mi moj kruščić!

LJUBA (zajedljivo): Tko prvi nađe, njegov je!

NADA (blago): Molim te, Ljuba, vrati joj kruščić.

LJUBA (ljutito): Neću, ona je bila nepravedna prema meni!

(Na scenu dolazi majka Sofija.)

SOFIJA (iznenađeno): Što se to ovdje događa? Čula sam svađu!

VJERA (ljutito): Ljuba je uzela moj kruščić!

LJUBA (ljutito): Vjera je bila nepravedna... Ona je htjela da ja...

SOFIJA (blago): Gdje je nestala vaša ljubav?

LJUBA (zbunjeno): Nije nestala. Ona živi u srcu.

SOFIJA (blago): Ljubav je uzela Vjerin kruščić?

LJUBA (zbunjeno): Nije ona, ja sam uzela...

SOFIJA (blago): Malene moje, tamo gdje je ljubav, nema mjesta nepravdi. Ako iskreno ljubite Gospodina i bližnjega, uvijek ćete biti pravedni. Ako i pogriješite i učinite nepravdu, budite spremni tražiti oprost i pravednost će se opet nastaniti u vašim srcima. Naš je Gospodin tijekom cijelog svog života na Zemlji bio pravedan. Bio je pravedan i prema onima koji ga nisu voljeli. Bio je pravedan i prema onima koji su ga mučili. Molio je za njih...

VJERA (važno): Ja ću moliti za Ljubu...

LJUBA (važno): Ja ću moliti za Vjeru...

NADA (blago): Ja ću moliti i za Ljubu i za Vjeru...

SOFIJA (blago): Hoćete li biti pravedne i oprostite jedna drugoj?

LJUBA (blago): Izvoli, Vjera, svoj kruščić!

VJERA (blago): Hvala ti! Molim te, oprostite mi što sam bila u igri
nepravedna prema tebi.

LJUBA (blago): Darujem ti još i komadić svoga kruščića!

VJERA (blago): Ne mogu to uzeti od tebe...

NADA (blago): Uzet ćemo svoje kruščiće i odnijeti ih onima koji
su gladni.

LJUBA (blago): Možemo li to učiniti, mamice?

SOFIJA (blago): Malene moje, jako vas volim! Osjećam da su se
pravednost i ljubav vratile u vaša srca! Nazvala sam vas Vjera,
Nada i Ljuba kako biste svojim dobrim djelima mogle širiti
vjeru u Gospodina, dokazati njegovu ljubav i vraćati nadu u
njegovu pravednost. Pođimo sada darovati kruščiće onima koji
nemaju!

NADA (radosno): Mama, ti si tako mudra i vjerna Gospodinu! Ja
želim biti poput tebe!

VJERA (radosno): Ja želim ljubiti bližnje poput tebe!

LJUBA (radosno): Ja želim biti pravedna poput tebe!

SOFIJA (radosno): Malene moje, sve vas jako volim!

LJUBA (važno): Od danas ću te zvati mama pravednica! Zvat ću te
Sofija Pravedna!

(Sofija zagrlila Vjeru, Nadu i Ljubu. Polako odlaze sa scene.)

Paula Jurković (7. r.): *Abraham – uzor pravednika*

Mentorica: Katarina Bertović

Osnovna škola Skrad

Popis škola koje su sudjelovale u natječaju

Centar za odgoj i obrazovanje „Ivan Štark”, Osijek
III. osnovna škola Bjelovar
IV. osnovna škola Bjelovar
Katolička osnovna škola u Požegi
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica
Osnovna škola „August Šenoa”, Osijek
Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica
Osnovna škola „Davorin Trstenjak”, Podgajci Posavski
Osnovna škola „Dobriša Cesarić”, Požega
Osnovna škola „Kardinal Alojzije Stepinac”, Krašić
Osnovna škola „Vladimir Gortan”, Rijeka
Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb
Osnovna škola Andrije Kačića Miošića, Donja Voća
Osnovna škola Andrije Palmovića, Rasinja
Osnovna škola Antuna Mihanovića, Osijek
Osnovna škola August Cesarec, Špišić Bukovica
Osnovna škola Belica
Osnovna škola Bijaći, Kaštel Novi
Osnovna škola braće Radića, Donji Muć
Osnovna škola Domašinec
Osnovna škola Domovinske zahvalnosti, Knin
Osnovna škola dr. Jure Turića, Gospić
Osnovna škola dr. Mate Demarina, Medulin
Osnovna škola Dragutina Kušlana, Zagreb
Osnovna škola Frana Galovića, Zagreb
Osnovna škola Gola
Osnovna škola Hinka Juhna, Podgorač
Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice
Osnovna škola Josipa Kozarca, Semeljci
Osnovna škola Jože Horvata, Kotoriba
Osnovna škola Jurja Barakovića, Ražanac

Osnovna škola kralja Tomislava, Našice
Osnovna škola Krunoslava Kutena, Vrbovec
Osnovna škola Kuršanec, Čakovec
Osnovna škola Legrad
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci
Osnovna škola Maria Martinolića, Mali Lošinj
Osnovna škola Mate Lovraka, Veliki Grđevac
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb
Osnovna škola Molve
Osnovna škola Novigrad
Osnovna škola Petra Preradovića, Zagreb
Osnovna škola Privlaka
Osnovna škola prof. Franje Viktora Šignjara, Virje
Osnovna škola Rovišće
Osnovna škola Sesvete
Osnovna škola Skrad
Osnovna škola Sokolovac
Osnovna škola Sveti Đurđ
Osnovna škola Sveti Martin na Muri
Osnovna škola Švarča, Karlovac
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
Osnovna škola Turanj, Područna škola Cerovac Vukmanički
Osnovna škola Turnić
Osnovna škola Vinica
Osnovna škola Visoko
Osnovna škola Višnjevac
Osnovna škola Vjekoslava Paraća, Solin, Područna škola Vranjic
Osnovna škola Vugrovec-Kašina
Osnovna škola Zorke Sever, Popovača, Područna škola Voloder
Osnovna škola Zvonimira Franka, Kutina
Prva osnovna škola Ogulin, Područna škola Bernarda M. Luketića, Zagorje

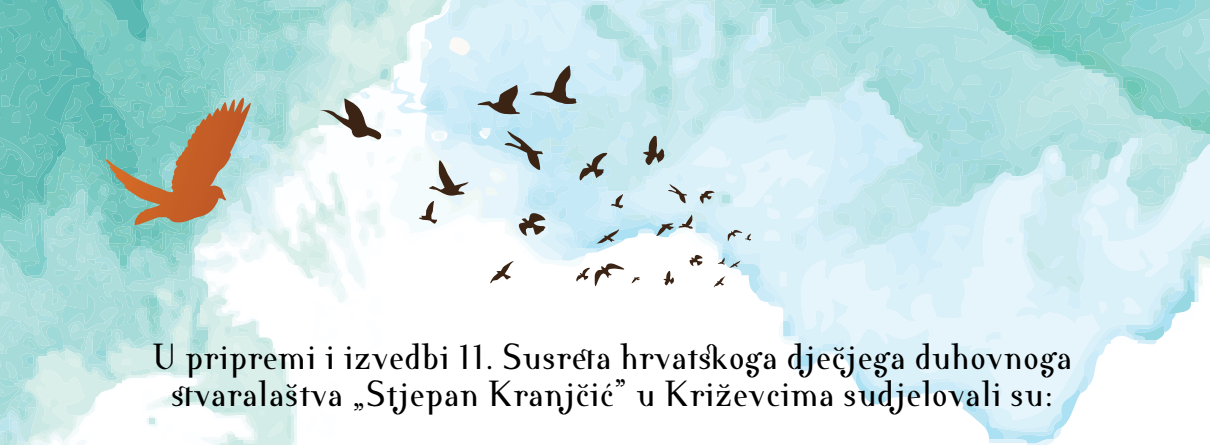

Dora Zeba (6. r.): *Mač pravde*
Ježdovec, Zagreb

U pripremi i izvedbi 11. Susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić” u Križevcima sudjelovali su:

Organizatori:

Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana „Dr. Stjepan Kranjčić”

Stručni ocjenjivački sud za književno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Jasna Šego, Vojmil Žic

Stručni ocjenjivački sud za likovno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak, Vojmil Žic

Suradnici:

Tanja Baran, Tomislav Bogdanović, Dino Borčić, Martina Valec-Rebić (koordinatrica natječaja),
Danijela Zagorec (koordinatrica Susreta), Ana Andrić, Nina Drakulić, Romana Erhatic,
s. Pia Herman, Irena Horvat, Martina Iveković, Valentina Jurišić, Anita Kušec, Jelena Kuzijev,
Mihaela Ljutić, Lucija Martinčić, Senka Pleše, Sandra Poštić, Vedrana Rađa

Pokrovitelji:

Ministarstvo znanosti i obrazovanja
Grad Križevci
Koprivničko-križevačka županija
Školska knjiga
Prigorski Media d. o. o.

Pokrovitelji glavnih nagrada:

Glas Koncila, Naklada Ljevak, Školska knjiga, Verbum

Pokrovitelji dodatnih nagrada:

Alfa, Profil Klett, Ogranak Matice hrvatske u Križevcima

Doprinos organizaciji Susreta:

Župa sv. Ane, Župa BDM Žalosne i sv. Marka Križevčanina,
Križevačka grkokatolička eparhija, Pučko otvoreno učilište Križevci,
roditelji djece OŠ Ljudevita Modeca

www.djecji.kranjic.hr

Na ovogodišnji natječaj, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2021., pristigla su 103 književna rada te 117 likovnih radova iz ukupno 65 škola s područja cijele Republike Hrvatske.

Na književni natječaj javilo se 97 učenika iz 40 škola te 1 učenik koji se na natječaj javio samostalno. Natječaj je obuhvaćao tri žanra: u žanru poezije pristigle su 53 pjesme, u žanru proze 45 radova i u žanru igrokaza 5 radova. Na likovni natječaj javilo se 116 učenika iz 44 škole te 1 učenik koji se na natječaj javio samostalno.

Članovi stručnoga ocjenjivačkoga povjerenstva (za književni natječaj u sastavu: Sonja Tomić, Jasna Šego i Vojmil Žic; za likovni natječaj u sastavu: Sonja Tomić, Tomislav Buntak i Vojmil Žic), nakon što su pročitali i pregledali radove koji su im dostavljeni bez podataka o autorima, donijeli su odluku o rezultatima ovogodišnjega natječaja.

Povjerenstvo je odabralo širi izbor radova koji će ući u zbornik (59 književnih radova i 33 likovna rada) te uži izbor radova koji će biti nagrađeni (17 književnih i 6 likovnih radova).

ISBN 978-953-241-672-5

9 789532 416725

www.glas-koncila.hr Cijena: 50 kn